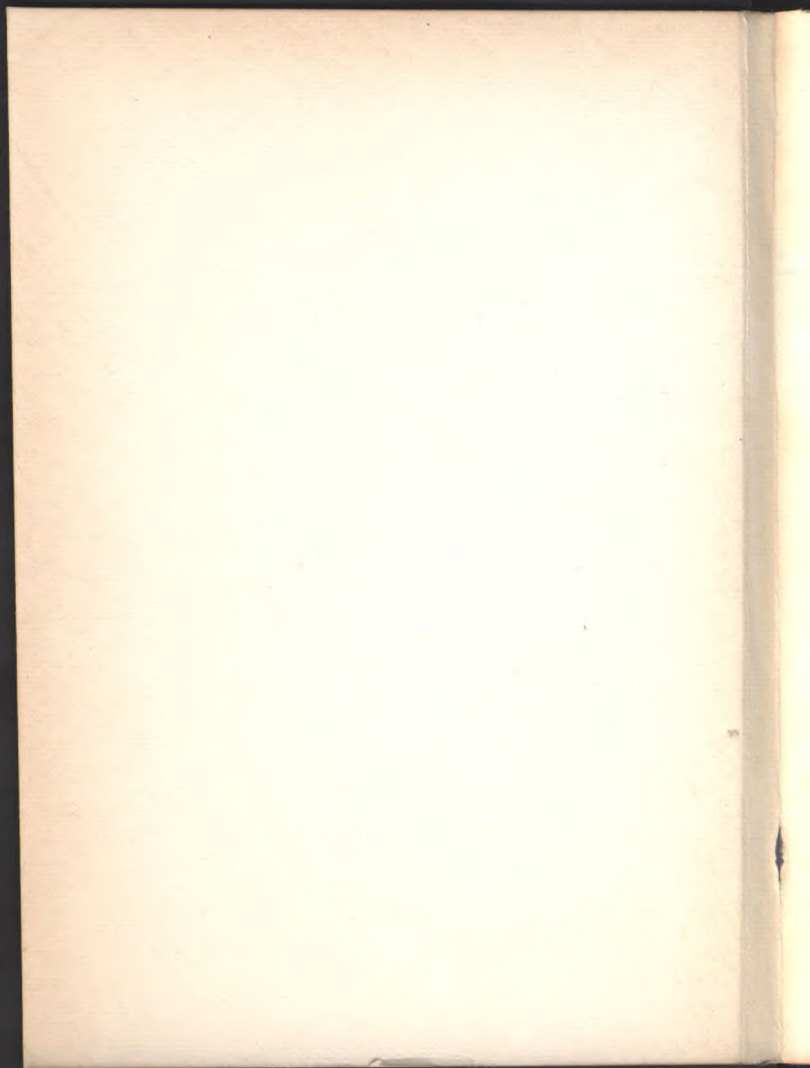
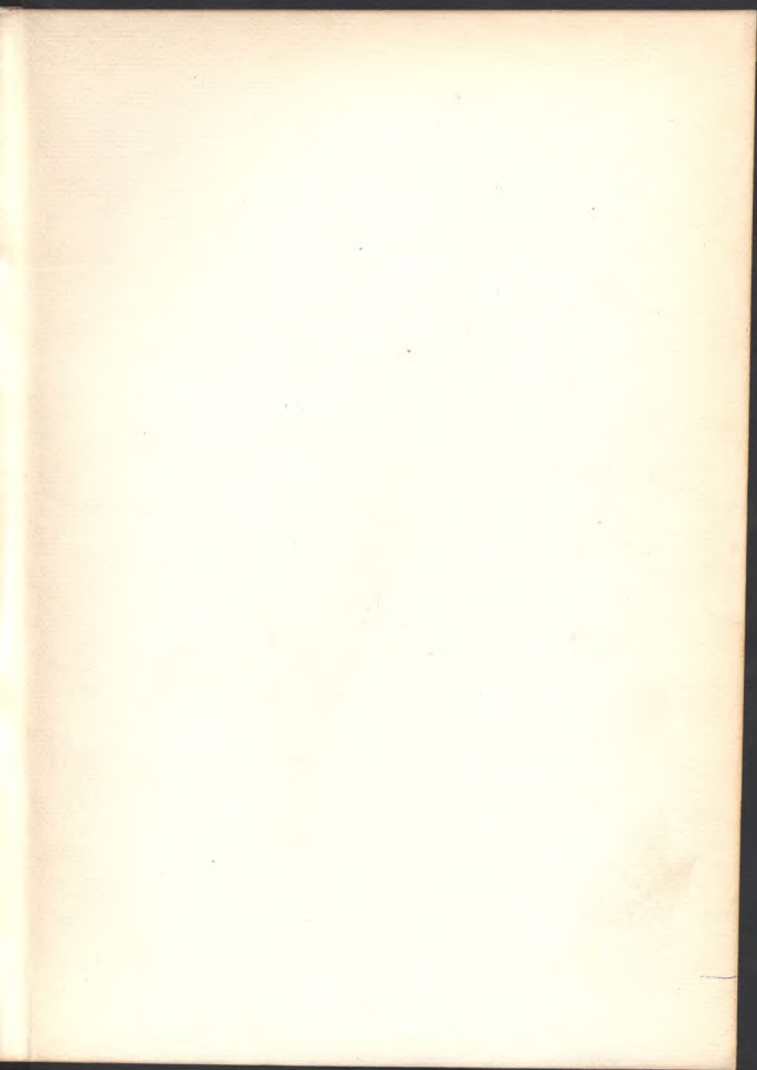

12202

3.

STARK & GENTYAR

O. FORSTER

Samuel J. May
17.2
X X X

ARKA RÉGÉNYTÁR

G.FORSTER:

2
LLÉR

202

NYVIZI
55

Nyáron

üditőül
kirándulásra

Meinl-

csokoládé és
málnaszörp

minden fióküzletünkben
mindig frissen!

Meinl Gyula

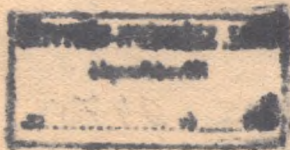
TARKA REGÉNYTÁR

A TITOKZATOS S/7

REGÉNY A KÉMEK VILÁGÁBÓL

ÍRTA: FORSTER GYÖRGY

BUDAPEST. 1935 JÚLIUS 18.

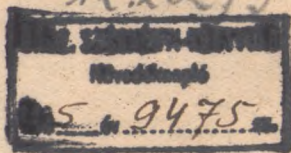
---

3. szám.

bc

MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős kladó: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt., Bpest. — Felelős üzemv.: Győry Aladár

I.

Június 17-ike volt s Szilasy Gábor később piros ceruzával jegyezte meg zsebkönyvében ezt a napot, amelyiken először találkozott Kitty Strubellel és Szergej Ivanoff Ivanovics titokzatos nevével. Kitty Strubelt akkor még a frontok mögött tucatjával található könnyű kis színésznők egyikének hitte s az orosz óriásról sem sejtette, hogy hajsza híján az életébe kerül a vele való személyes találkozás.

A fullasztó galíciai hőséget még a borus éjszaka sem enyhítette. A havasok derekán gomolygó felhők között néha villámok kékes fénye lobbant s messze északkelet felől távoli ágyúszó tompa mormogása hangzott. Csernovitz táján még folytak a harcok a Brusszilov offenzívában elfoglalt osztrák-magyar állások birtokáért.

A máramarossiget—roznowi hadtápvonat aszthmásan köhögött a Tatárhágó merész emelkedőin; a tehervagónokhoz csatolt két Pulmann-kocsi sötéten és csendesén döcögött a mozdony után; a bentülő szabadságos tisztek és be-

vásárlók békésen aludtak a zsúfolt fülkék mélyén.

Hirtelen dulakodás lármája támadt, elfojtott asszonyi sikoltás riadt végig a folyosón, majd — a csattogó kerekek zajától alig hallhatóan — Browning dörrent a folyosó végén.

A hetvenórás utazástól holtfáradt Szilasy Gábor pillanat alatt talpon termett; revolverrel a kezében kiugrott a sötét folyosóra és a lövés irányába, a folyosó vége felé rohant.

S ami a következő percek alatt történt, arra később is csak homályosan, zavaros képekben tudott visszaemlékezni Szilasy Gábor százados.

A vasuti kocsi végén, a lépcsőre nyíló ajtó mellett eszméletlen nőt talált; bronzszínű haja fényesen megcsillant a kézilámpa felvillanó fénykörében.

Az elnyult test mellett finommívű táska hevert s a bennelevő apróságok szanaszét gurultak.

A kis parfümös üveg eltörött; tartalma apró töcsában folyt szét a felgyűrődött szoknya mellett s az egész vagonszöglet megtelt a kaliforniai mák nehéz, érzéki illatával.

Szilasy első gondolata az volt, hogy az ismeretlen nő — ki tudja, milyen harctéri tragédia hatása alatt, öngyilkosságot követett el; egészen a nő fölé hajolt hát, hogy a vélt sebet megvizsgálja. Amint azonban mélyen meghajolva az eszméletlen asszony felé nyult, hirtelen bru-

ilis ütés érte a tarkóját úgy, hogy félig elká-
ulva a nő mellé zuhant. Zűrzavaros lármát, ro-
anó lépések dobogását hallotta, érezte, hogy
mellette kínosan megmozdul az asszonyi test,
yolc-tíz villamos zseblámpa fénykörében kí-
áncsi, riadt és álmos arcok meredtek feléje,
ajd egy mély hang végigsüvített a hosszú
olyosón:

— A vészféket... valaki kiugrott a vonat-
ból!...

Féltucat kéz nyult fel a szabályozókhoz s a
övetkező pillanatban a vonat hatalmas csatta-
ással megállt. A zökkenés lendülete ismét el-
kte a tápáskodó Szilasyt úgy, hogy pillana-
kig valóságos embergomolyag kapálódzott a
agón sarkában.

— A teremtesít! — káromkodott a százados
alaposan megrázta szomszédnőjét. — Fräu-
in... hé... mi történt önnel... kirabolták?
Most már az egész vagón körülöttük tolon-
ott s a halk, nyöszörgő választ elnyomta az ál-
ukból felriasztottak zavaros kiabálása.

— Kirabolták...

— Rablógyilkos!

— Meghalt...

— Mi történt kérem? Öngyilkosság?

— Kém...! — süvített valaki — kém van
vonaton...!

— Kém... kém... kém... — tucatnyi han-
n, húszféleképpen variálta a vonat közönsége

a szót. És Szilasy Gáborba csak most döbönt bele a rémület: a futárlevél a zubbonyával együttl a fülkében maradt.

Az ütés okozta kábulat pillanat alatt továbbt; mintha gumiból lett volna, úgy ugrott fel és félrelökve a tolongókat az üresen álló félfülkéhez rohant. Az ajtó előtt azonban ismét megbotlott valamiben s kis híján újból el nem esett; felemelte a közlekedési akadályt és zseblámpája fénye mellett elálló lélekzettel állapította meg, hogy a saját zubbonyába botlott.

A bluz zsebében érintetlenül maradt a tárcája, a kitüntetések sora is épen maradt, a féltveőrzött futárlevél azonban — nem volt sehol...

II.

Szilasy Gábor hosszú másodpercekig állott a vonat folyosóján bénultan, mint aki megmerevedett. De hamarosan visszanyerte az energiáját és töretlenül harsant a hangja:

— Vonatparancsnok...!

Szemüveges, fiatal zászlós jelentkezett; sapadt arcán meglátszott, hogy talán ő a legriadtabb az egész társaságban.

— Elállni a kijáratokat és mindenkit igazoltatni. Négy ember azonnal indul és felkutatja a töltés két oldalát visszafelé. Ha találnak valamit, azonnal jelenteni...

Kint, a vonat mellett imbolygó vasutas lám-

pák fénye közleledett és nehéz lépések alatt csikorgott a töltés. A tehervagónok felől a fékezők jöttek jelenteni, hogy a két utolsó vagón kisiklott a gyors fékezéstől. Véletlen szerencse lesz, ha hátulról nem szalad beléjük valami siető katonavonat...

Szilasy Gábor bizony azzal sem sokat törődött volna, ha összemorzsolja őket valami hatalmas, német mozdony; a futárboríték elveszett s ezért

— minden egyébtől eltekintve is — haditörvényszék, sőt talán lefokozás vár rá. Keményen összeszorított ajkakkal megindult visszafelé a folyosón, oda, ahol tisztek gyűrűjében az időközben magáhoztért nő állott s éppen az írásait vette vissza a zászlós kezéből. Szilasy megvárta, amíg a nő kiszabadult a tisztek közül és visszament a fülkéjébe; akkor odalépett és minden további nélkül félrehúzta az ajtót.

Villanylámpája gyér fénye mellett is azonnal észre kellett vennie, hogy az asszony, vagy leány egészen fiatal és sokkal szebb annál, amit általában szép-nek szoktak nevezni. Bronzvörös haja lágy, természetes hullámokban keretezte az arcát, amelynek bőre fehéren világított; nagy dióbarna szemeiben mintha mindig csodálkozó, kíváncsi kérdés bujkált volna s húsos ajkai szabályos ívben feküdtek a gödrös áll fölött. Ruhája tépetten és gyűrötten lógott rajta; éppen annak a rendbehozásán vesződött, amikor a százas kopogtatás nélkül rányitott.

— Mit kíván...?

Németül tette fel a kérdést s a kiejtése bécsi származásra vallott. Szilasy azonnal átvette ezt a beszédmodort.

— Szeretném, ha megengedne egynéhány kérdést?

— Kérdést...? Persze, ön az, aki segítségemre jött... Igaz, hogy elveszített valami fontos iratot?

Szilasy meglepődve lépett vissza:

— Ki mondta önnek, hogy elveszítettem valamit...? — kérdezte összehúzott szemmel.

— Hogy ki mondta? Senki... láttam, hogy kétszer is végigkutatta a zsebeit a fülke előtt... ehhez igazán nem kell sok tudomány...

— Hm... azt hittem, jobban elfoglalja a saját baja...

— Igen... elszédültem egy kicsit és valaki úgy megijesztett... talán el is ájultam...

Szilasy fürkésző szemmel nézte a nőt. Hiszen ez komédiázik... vagy hülyének nézi az egész vonatot, ha azt hiszi, hogy nem hallották a sikoltását.

— Szeretném megtudni, hogy miért sikított, mielőtt ez a felfordulás történt volna?

— Sikítottam...? Csakugyan sikítottam volna?

— Hiszen az előbb maga is mondotta, hogy valaki megijesztette...

— Igen... kimentem egy kicsit szellőzni a folyosóra...

— Szellőzni...? Hiszen itt is ki van törve minden ablak...

— Jé, csakugyan... hát szóval kimentem... és akkor a sarokból elémugrott valaki... majd nem fellökött... rettenetesen megijedtem, lehet hogy sikítottam is egy kicsit. De mindezt ezelőtt két perccel már elmondtam odakint...

— Igen... meg tudná mondani, hogy mielőtt én a folyosóra jutottam, tehát közvetlenül a sikítás után, ki lőtt revolverrel?

— Fogalmam sincs. Semmiféle lövést nem hallottam.

— Tehát nem ön lőtt?

— Na de kérem... gyanúsítás akar ez lenni?

— Nem, de éppen, hogy a gyanúsítást elkerüljük, fontos, hogy tisztán lássak.

— Nem tudom, mit akar? Hiszen a lövés zajjal jár...

— Természetesen. Valaki egészen kiskali-berű Browningból lőtt; annak alig van hangja s azt is elnyomta a vonat zakatolása. Ismerem ezt a fegyvertípust; üres órámban fegyverszakértő vagyok.

— De hát ki lőtt volna és miért? Nekem nincs és sohasem volt revolverem.

Szilasy látta, hogy ezen az úton nem bolydogul a nővel: mert az vagy valóban nem tud semmiről semmit, vagy — ami valószínűbb —

kitünő lélekjelenléttel rendelkezik. Kint a folyosón a zászlós éppen végzett az igazoltatással és elhaladt az ajtó előtt. A százados beintette:

— Zászlós úr, lehet, hogy a hölgytől még lesz kérdeznivalónk. Legyen gondja rá, hogy senki se zavarhassa.

Tisztelgett és kilépett a folyosóra. Nagyon jól látta, hogy a burkolt őrizetbevétel hallatára a nő arca egy pillanatra elborult, hogy azután leplezetlen gúnnyal tekintsen rá. Ezzel azonban nem sokat törődött Szilasy Gábor; végigment az egész kocsin, hogy nem lát-e valahol valami útmutatást, ami az elveszített boríték hollétét mutatná.

Sohol semmi; az igazoltatás mindent rendben talált; de kívülről is meg lehetett állapítani, hogy a vonaton történetesen azonos csapattestekhez tartozó katonák ülnek, akik hosszú ideje személyesen ismerik egymást.

A futárlevél tehát csak két úton tűnhetett el; vagy az ájuldozó nő szerezhette meg valahogyan s ebben az esetben még most is nála van (ez a kevésbé valószínű), vagy az a titkzatos ismeretlen a tolvaj, aki kiugrott a robogó vonatból. Ha ez történt, akkor a vasúti töltés keskeny katlanában még mindig el lehet fogni az ugrásközben valószínűleg megsérült embert. És Szilasy Gábor olyan ember volt, aki kisebb dologért is hajlandó lett volna hajtóvadászatot rendezni a sötét éjszakában. Erre azonban nem

került sor; mire a százados ismét előkerítette a vonatparancsnokot, beérkezett a félóra előtt kiküldött első járőr két embere és jelentette, hogy mintegy ötszáz lépéssel visszafelé egy összezúzott ember holttestére bukkantak.

Szilasy Gábor futólépésben tette meg ezt az ötszáz métert s már messziről látta, hogy két katona száraz rőzséből jókora tüzet rakott a töltés mellett. Talán világítani akartak vele, de talán jelzésnek is szánták az esetleg érkező vonat számára.

A lobogó tűztől pár méternyire összeroncsolt ember teste feküdt a töltés szélén. Szilasy melléje térdelt s a hasonfekvő holttestet óvatosan hanyattfordította. Öles termetű, szürkülőhajú, vagy világosszőke ember volt; viseltes civil ruhája összetépve, porosan, vértől izmosan tapadt a testére.

A százados habozás nélkül hozzáfogott, hogy alaposan átkutassa a halott zsebeit. Ami elsőül a kezébe akadt, az az ellopott futárlevél volt a szakadt kabát belső zsebében. Mellette a máramarosszigeti városparancsnokság utazási engedélye hevert, meg egy gyűrött papírlap, cirillbetűs írással s a latin betűkkel kiírt, Szergej Ivanovics Ivanoff névvel. Az utazási igazolvány viszont Franz Mayer névre volt kiállítva. Ezen kívül csupán egy viharvert erszény került elő némi aprópénzzel; a halott mindenestetre

gondoskodott arról, hogy megőrizze inkognitóját.

Szilasy Gábor megnyugodva tette zsebre a megkerült borítékot; tovább akár ne is foglalkozzon az ügygel, számára az egész különös dolog befejeződött.

Parancsot adott, hogy a halottat szállítsák Roznowba, hogy kéznél legyen az esetleges további vizsgálat során; azután visszaindult a szerelvény felé, amelynek kisiklott vagonjait nagy hó-rukkozás közepette, hatalmas gerendák segítségével igyekeztek a sínpárra visszahelyezni a vasutasok.

Lassan hajnalodott s a százados már éppen el akarta tenni zseblámpáját, amikor kékes fémcsillogás vágott a szemébe a sínek közül. Lehajolt a csillogó tárgyért s apró 6 milliméteres Browning-fegyvert emelt fel. Megvizsgálta a tölténytárat; egy golyó hiányzott a hatból. A fegyver új és csillogó volt, hibátlanul olajozva; legfeljebb órákkal előbb kerülhetett a sínpár közé.

Valakinek tehát volt fegyvere a vonaton; következésképen a fegyverdörrenés még sem volt idegeinek káprázata. De kié lehetett a fegyver és ki lőtt...?

Kihúzta a tölténytárat és a závárt, hogy villanylámpájával átvilágíthassa a csövet; s amikor a fegyvert arcához közelítte, váratlanul a kaliforniai mák édeskés illata ütötte meg

az orrát. Ugyanaz az illat, ami az ájult nő parfümösüvegjéből áradt a vonaton.

Semmi kétség; a fegyver hosszabb időn keresztül lapult a vonaton őrizetbe vett nő táskájában s egészen átvette a mellette tartott parfüm különös illatát.

A nő tehát hazudott; fiatal kora, szép arca és beszédes szemei ellenére: közönséges kalandornő, vagy talán veszélyes kém, aki az egész komédiát a sikoltással és revolverlövessel csak azért játszotta végig, hogy őt eltávolítsa fülkéjéből és ezzel társának lehetővé tegye a rablást.

Ehhez azonban már semmi köze; arra való a hivatalos vizsgálat, hogy az igazságot kiderítse és aki bűnös, azt főbelövesse. Túlzott óvatosságból mindenesetre még egyszer megkereste a zászlóst:

— Remélem, megértetted, hogy a nőre alaposan vigyázni kell...

— Igenis, megértettem... őriztetem is, de...

— Mi az a: de?

— Nem akarok senkit bántani, százados úr, de úgy hiszem, nagyon megfontoltan kell bánni vele. Ugyanis...

— Ugyanis? Na, ki vele, gyorsan...

— Önagysága a roznowi frontszínház primadonnája és mindenki tudja róla, hogy,

Kemenessy tábornoknak a vezérkari főnök helyettesének a hivatalos barátnöje...

— Tehát még ez is... hiába, ez az út a pecek sorozata.

Szilasy Gábor bebujt a félszakaszába és bevágta maga után az ajtót, hogy csak úgy csattant.

II.

Roznow nyomoruságos bukovinai mezőváros, 5—6000 léleknyi lakossal; a délkeleti hadsereg főhadiszállása alig hat héttel előbb, menekülésszerűen jött át ide Kolomeából, amikor a Bruszilow-offenzíva első lendülete átsegítette az oroszokat a Dnyeszter jobbpartjára. Később, a júniusi harcok idején egyre jobban elmélyült az osztrák-magyar front behorpadása Csernovic és Sztaniszlau között; a második támadás orosz kézre juttatta Horodenkát s június közepén már Kolomea birtokáért folytak szívós és véres ütközetek.

A délkeleti front helyzete napról-napra súlyosabbá vált s el kellett készülni arra, hogy a főhadiszállás rövidesen ismét költözködjön vissza, a magyar határ felé. A június 12—15-ike között lefolyt harcok még súlyosabb csapást jelentettek; az orosz tűzéréség hallatlanul pontos munkával lőtte be a hadállásokat, meggátolta az utánpótlást és a tartalék felvonulását.

s a sebtében végrehajtott átcsoportítások után mindig éppen a leggyengébb helyeken indult meg az orosz roham. Végül is az osztrák-magyar csapatok rendje teljesen megbomlott, a csapat-testek összekeveredtek s a méteres porba sülyedt országútakon össze-vissza kóborolt tűzéség és gyalogság, magyar baka és osztrák ulánus...

Ilyen körülmények között jelentkezni szolgálattételre a főhadiszálláson, nem tartozhatott a legkellemesebb foglalkozások közé. Különösen nem olyan előzmények után, mint amilyenek Szilasy Gábor bevonulását hírül adták Kemenessy Ákos tábornoknak, a vezérkari főnök helyettesének. A kellemetlen kötelelességen azonban át kellett esni; Szilasy Gábor gyorsan lemosakodott az egyetlen szállodában s utána rögtön jelentkezett a főhadiszálláson.

Kemenessy Ákos felállott az íróasztala mellől s hosszú másodpercekig merően nézte a jelentkező századost.

— Also... — szólalt meg végül — tehát ön az a legújabb tisztem, aki először huszonnégyszerét késik s azután csak szerencsés véletlen következtében tudja kézbesíteni a gondiára bízott futárcsomagot...

— Parancsára, tábornok úr...!

Szilasy Gábor nagyot nyelt: a hírszolgálat úgy látszik kitűnően működik Roznowban. De nem volt mást mit felelnie, bár az előzőek sze-

rint Kemenessy feltétlenül akart tartani egy kis erkölcsprédikációt. Nagy léptekkel fel-alá kezdett sétálni a szoborszerű merevséggel álló százados előtt.

— Ilyen az én szerencsém: minden balkezes tisztet az én nyakamba varrnak iskolázni. Hát mi vagyok én, népoktató...? S ráadásul még — amint értesülök — ön nem is higgadt. A bajban elveszti a fejét; hagyja elugrani a tolvajokat és őrizetbe vesz egy ártatlan, minden gyanú fölött álló nőt...

Ez már sok volt; Szilasy Gábor nagyot lélezett:

— Tábornok úr, elismerem, hogy gondatlan voltam, amikor a futárborítékot a fölkében hagytam; amikor azonban a szóbanforgó hölgyet figyeltetni kezdtem, igenis a legteljesebb körültekintéssel jártam el...

— Mit akar ezzel mondani százados úr?

— Azt, hogy a szóbanforgó hölgy a legteljesebb mértékben gyanusan viselkedett.

— Egyszóval: ön még most is fenntartja a gyanút?

— Igenis, vezérőrnagy úr...

— Úúúgy...

A tábornok szikrázó szemekkel fordult szembe alantasával. És a hangja vágott, mint a suhanó penge.

— Hát én azt sem bánom... a frontnak ezen a legveszélyesebb szakaszán én már saját

magamban sem bízom. Ha tehát alapos a gyanuja, lássuk a bizonyítékokat... de figyelmeztetem, százados úr, hogy hisztérikus képzelgésekkel és dajkamesékkal nekem ne álljon elő, mert... az időm drága és a türelmem kevés. Megértette, százados úr...?

— Igenis.

Csend keletkezett, feszültséggel terhes, halálos csend. Szilasy Gábor agyában villámgyorsan kergették egymást a gondolatok.

A nő, amint mondják, hivatalos barátnője a tábornoknak. Nem nehéz megállapítani, hogy ez a keménykötésű, vaskezűnek látszó katona, teljesen a frontszínésznő befolyása alá került. Ezzel a befolyással szemben bizony hitvány kis bizonyíték a revolver, amit végelemzésben egyszerűen le is lehet tagadni... ezzel előállni tehát a legnagyobb meggondolatlanság lenne. Viszont az ilyen szerelmi csatározásokkal túlfűtött légkör nem a Szilasy Gáboroknak való. Akkor már sokkal többet ér a harctér, ahol nem alattomos kémekkel, hanem szemben támadó, becsületes ellenféllel kell verekedni...

A tábornok sürgetően megállt előtte:

— Nos, százados úr, nincs semmi mondani-valója...?!

Szilasy felvetette a fejét.

— De igenis van, tábornok úr... alázatosan kérem csapatszolgálatra való beosztásomat!

Kemenessy Ákos szemöldöke felszaladt a homloka közepéig.

— Waas...? csapatszolgálat...? Azt már nem, fiatal barátom. Bármennyire kellemes lenne is mindkettőnk számára, nem engedem el... tanuljon meg látni a százados úr... tessék figyelni és jól jegyezze meg, hogy általában tudni szoktam: mit miért csinálok. Éppen ezért egyelőre a segédtsztem mellé osztom be szolgálatra. Figyelmeztetem arra, hogy a szemét alaposan nyitva kell tartania... a frontszakaszon történt események azt bizonyítják, hogy kémek vannak közöttünk még itt a főhadiszálláson is. Ha a román készülődésekre gondol, akkor ennek a jelentőségét tisztán kell látnia a Monarchia szempontjából. Megértett?

— Tökéletesen, tábornok úr...

— Rendben van. Még egyet: hírszerzőink jelentése szerint a nálunk folyó kémkedést az orosz hírszolgálati központ vezetője személyesen irányítja. Ez azt jelenti, hogy a legügye-sebb orosz kém dolgozik közöttünk ismeretlen alakban, noha a fényképe is a birtokunkban van. Jó lesz, ha az emlékezetébe vési ezt az arcot; minden álöltözetben felismerhető a homlokán végighúzódó keskeny forradásról. Igazi neve: Szergej Ivanoff Ivanovics...

Szilasy Gábor az asztalhoz lépett s futó pillantást vetett a fényképre, amit a tábornok az iroda kis páncélszekrényéből vett elő; a kép

annak a halottnak az arcát ábrázolta, amelyet az éjszaka folyamán ugyancsak megvizsgált a roznowi vasútvonal töltése mellett. A titokzatos vasúti tolvaj és a rettegett kém kétségtelenül azonos személy.

A százados még egyszer, alaposan megnézte az arcképet, azután megszólalt.

— Ha ez a kép valóban az orosz kémiszolgálat vezetőjét ábrázolja, akkor azt hiszem, nem kell kutatni utána.

— Hogy érti ezt? — meredt rá csodálkozva a tábornok.

— Úgy, hogy ez az ember rabolta el tőlem a futárcsomagot s halálra zuzta magát, amikor kiugrott a vonatból. A holttest zsebében Szergej Ivanoff Ivanovics névre szóló cirillbetűs iratot találtam, amit már csatoltam a jelentésemhez. Egyébként az azonosságról tábornok úr is meggyőződhet, mert intézkedtem, hogy a hullát szállítsák Roznowba.

Kemenessy felugrott:

— Ha ez igaz, akkor ön hozta meg a mi szerencsénket, százados. Gyerünk az állomásra... —

Gyors léptekkel megindult az ajtó felé és csaknem beleütközött a segéd tisztjébe, aki éppen akkor lépett be.

— Na, mi az Bartos, csak nincs valami baj? — állott meg türelmetlenül.

— Alázatosan jelentem, az állomás értesí-

tett telefonon, hogy pár perc előtt a levegőbe repült három vagón.

— Megőrültek? Csak nem a friss munició?

— Szerencsére nem munició volt, tábornok úr, de azért érthetetlen az egész dolog... Két vágónban ugyanis ládák voltak, a harmadik pedig üresen állt, illetve csak az a kémgyanus holttest volt benne, amit a reggeli szerelvény behozott...

— Sapperlott...! — káromkodott a tábornok és a hűledeező segédtiszt mellett kirohant a kapu előtt várakozó autó felé.

IV.

Mire a hatalmas, csukaszürke túraautó az állomásig ért velük, a vágányok között már tökéletes volt a fejetlenség. A harmadik sínpáron, ahol a felrobbant vagonok álltak, két katoná megcsonkított holtteste hevert kiterítve; két másikat ott a helyszínen kötözött a hirtelenjében előkerített orvos. Pár méterrel távolabb méteres lyuk tátongott a pályatesten; mellette elgörbült tengelyek, forgácsa zúzódott fa és alaktalan vastörmelékek heverték. Akárki, vagy akármi idézte elő a robbanást, tökéletes munkát végzett: a húszméteres körzetben szétszóródott roncsok közül ugyan senki emberfia elő nem kaparhatta a titokzatos holttestnek még a legparányibb részecskéit sem.

Kemenessy Ákos megállt a romok között és amikor mindent apróra megnézett, halkan, dühösen nevetni kezdett, hogy a pár lépéssel hátrább várakozó állomásparancsnoknak a háta is beleborsózott. A harag legnagyobb foka szokott ugyanis hasonló nevetést kiváltani a tábornokból s ilyenkor, amint mondani szokták, még megállni sem volt tanácsos előtte. Erre azonban ezúttal nem is kerülhetett sor; a tábornok néhány másodperc múlva sarkonfordult s dühös léptekkel berobogott az állomásparancsnokság irodájába. Csak ott fordult oda a parancsnokhoz, egy rákvörös képű, jobb sorsra érdemes népfelkelő főhadnagyhöz.

— Most pedig öt pecen belül látni akarom mindazokat, akik a robbanás idején szolgálatban voltak, vagy megfordultak a vagón közelében.

S amikor a főhadnagy sietve elszaladt, hogy a parancsot teljesítse, a vezérőrnagy Szilasyhoz fordult:

— Miután ez az ügy az ön ügye, lesz szíves a vizsgálatot lefolytatni. Teljesen szabad kezét adok a kihallgatások, vagy letartóztatások tekintetében; de negyvennyolc órán belül nekem meg legyen a tettes. Megértett, százados úr...?

— Igenis...

Az ajtó előtt feltűnt a visszatérő főhadnagy a háta mögött négy-öt emberrel. Mielőtt azonban még beléptek volna, felberregett az asztalon a telefon. Szilasy szolgálatkészben ugrott oda s

egy pillanat múlva már nyújtotta is a kagylót a vezérőrnagynak:

— A főhadiszállás keresi vezérőrnagy urat. Kemenessy tábornok türelmetlen mozdulattal vette át a kagylót.

— Itt Kemenessy... mi az már megint... tessék...? hogy elfogták... elevenen...? Hát ezt nem értem... már ott is van? Rendelj ki négy tisztet, hogy vigyázzanak rá, rögtön jövök...

Lecsapta a kagylót és ráripakodott az éppen belépő főhadnagyra:

— Várjanak egy kicsit az urak, hát nem látják, hogy el vagyok foglalva...?

S amikor a végképen megzavarodott állomásparancsnok sietve eltűnt, ismét Szilasyhoz fordult.

— Százados úr, negyedórán belül ki fog derülni, hogy kettőnk közül az egyik gyengeelméjű. Szergej Ivanoff Ivanovicsot ugyanis elfogták s e pillanatban megvasalva, de makkegészségesen a főhadiszálláson ül...

Választ sem várva kisietett s néhány pillanat múlva az autó már rohant is velük vissza, a főhadiszállás épülete felé.

A rendkívüli eseményt már a főhadiszállás külső képe is megmutatta; az udvaron és a folyosókon a vezérkar tisztjeinek kisebb-nagyobb csoportjai ácsorogtak; a szerencsés fogásnak úgy látszik, gyorsan hírefutott a

bennfentesek körében. Amikor azonban a tábornok érkezését jelző kürtszó felharsant, a kaszinózó csoportok hirtelen szétugrottak. Mire Kemenessy Ákos kiszállt az autóból, már csak a segédtiszt állott feszes vigyázzban az ajtó mellett.

A tábornok türelmetlenül intett:

— Gyerünk gyorsan, hozzák fel a foglyot.

A segédtiszt riadt arca láttán azonban visszalépett:

— Na mi az, csak nincs megint valami baj?

— Alázatosan jelentem, a fogoly — halott...

— Micsoda...?! — hördült fel a vezérőrnagy. — Hiszen ezelőtt tíz perccel még azt telefonálták, hogy semmi baja sincs...

— Úgy is volt... azaz, hogy... illetve... mindnyájan le vagyunk sujtva és nem is értjük...

— Nyögje ki már, az ég szerelmére...

— A foglyot egészségesen vettük át, állandóan őriztettük s most mégis halott... valami gyorsan ölő mérég lehetett talán...

— Látni akarom a holttestet. Jöjjön százados úr, magát is érdekelni fogja.

A három tiszt megindult végig a hosszú folyosón, amelynek legutolsó szobájában, kopott bőrdíványon kinyújtóztatott hulla feküdt. A holttest arcán borzalmas kínok torz vonásait

rögzítette meg a gyors halál; a szemek üvegesen, tágranyitva meredtek a belépőre s hatalmas öklei görcsös szorításban zárultak össze. A szörnyű kép ellenére Szilasy Gábor megdöbbenve ismerte fel a halottban a vasúti töltés összeroncsolt hullájának szinte kísértetiesen azonos vonásait. De a tábornok is megdöbbenve szemlélte a halottat:

— Az azonosság kétségtelen, akár elő se vegyük a fényképet. Mit szól ehhez, százados úr? Valószínűleg belátja, hogy lidércnyomásos álma volt az éjjel...

A százados a díványhoz lépett és végigtapogatta a halottat. Azután komoly arccal a tábornokhoz fordult:

— Tábornok úr, a hasonlóság szinte megdöbbentő. Ennek ellenére fenntartom, amit mondtam s állítom, hogy ez az ember nem azonos azzal, aki kiugrott a vonatból.

— No de most már aztán...

— Határozottan emlékszem, hogy a vonatból kiugrott ember bal karja és bal lába el volt törve. Ennek a holttestnek pedig épek a csontjai.

A vezérőrnagy a segédisztjéhez fordult:

— Találtak valami bizonyítékot a motozásnál?

— Parancsára, át is adhatom, mert elővigyázatból magamhoz vettem. Egy orosz írás a Szergej Ivanoff Ivanovics névvel és egy útle-

vél Franz Mayer névre. Az utóbbi durva hamisítvány.

A vezérőrnagy sokáig nézte a két papírlapot.
— Érthetetlen — dünnyögte. — Valami hasonlóról beszélt a százados úr is, nem...?

— Úgy látom, azonos iratok — bólintott Szilasy. — Lehet, hogy egyformán hamisítvány valamennyi. Méltóztassék kiemeltetni a jelentésből az általam becsatoltakat: talán lesznek rajta ujjlenyomatok.

Kemenessy Ákos intett a szárnysegédnek s Szilasy kíséretében visszaindult az irodája felé. Még az ajtóig sem értek azonban, amikor már lihegve utólérte őket a szárnysegéd.

— Tábornok úr, alázatosan jelentem, a Szilasy-féle jelentés a mellékletekkel együtt eltűnt.

Ez már sok volt. A tábornok arca hamuszínűvé változott a dühtől:

— Hát itt már mindenki megőrült...? Hová tették azt a jelentést?

— A „bizalmas” dossziében volt, tábornok úr. Én magam vittem az iktatóba, onnan a napi jelentésekkel tábornok úr íróasztalára került.

— Szóval, a végén még kiderül, hogy én vagyok a tolvaj... nem rossz. És mondja csak, tulajdonképpen ki fogta el azt a... azt a hullát?

— Autón kísérték be Jablovicza-tanyáról.

— Szóval, nem itt fogták el... mondhatom, a dolog minden pillanatban érdekesebb. Tíz

percen belül jelentést kérek, hogy mióta volt fogságban az az ember.

— Már is szolgálhatok vele, tábornok úr. Jablovica mellett, az országúton fogta el egy ulánus járőr — tegnap este 8 óra tájban.

Kemenessy Ákos nagyot fujt.

— Köszönöm. Akkor nekem ebből az ügyből elég volt mára. Úgy látom, hogy itt valami egészen új, titokzatos akcióval állunk szemben. Hát rendben van, én mindenesetre győzni fogom idegekkel. Szilasy százados úr, önnek holnap reggelig szabadságot adok; igyekezzen higgadtan átgondolni a mai napot. Holnapután délre pedig jelentést kérek a vagonrobbanás ügyében. Isten velük...

Tisztelgett és öles lépésekkel megindult az étterem irányába.

Szilasy Gábor nem sokat törődött azzal, hogy délutánra szabadságot kapott felettesétől; miután az idejével úgysem tudott volna mit kezdeni, elhatározta, hogy minden eshetőségre számítva egy kis tereptanulmányt végez.

Éppen ezért a tisztiétkező helyett a városka egyetlen kávéházába tért be, amelynek széles terme egyébként este hat órától a frontszínház előadásainak is hajlékot adott. Ehez képest a helyiség már a kora délutáni óráktól kezdve

késő éjszakáig állandóan zsufolt volt; a front-színház tagjai és a vezérkarhoz beosztott újságírók jóformán egész idejüket itt töltötték el; fekete és könnyű flört közepette itt születtek meg a legvéresebb haditudósítások — leginkább a szabadságos tisztek többé-kevésbé hiteles elbeszélései alapján. Ide járt egyébként a vezérkar is; a „nagy uraknak” azonban a szomszédos kisebb terem volt állandóan fenntartva.

Ha valahol, hát itt csakugyan meg lehetett tudni mindent, ami történt, sőt azt is, ami csak a konyakgőzös agyvelők vízióiban jászódott le. Szilasy Gábor félóra múlva már tudta, hogy a színtársulatnak 11 nő és 4 férfitagja van; hogy az „igazgató” Bécsben sikkasztásért elítélt brettli-titkár, hogy a nők rendkívül kedvesek, de méregdrágák s hogy az egész „hárem” ugyancsak magasan hordja az orrát. Megtudta azt is, hogy a tisztiétkezde számára az italokat jórészt a kávéház tulajdonosa szállítja; ilyenkor két pincér megy át az étkezdébe s ugyanezek a pincérek az éthordók olyankor is, amikor haditanács közben az urak közül valaki megéhezik.

Szilasy Gábornak eszébe sem jutott, hogy ezeket a „híreket” komolyan vegye; tudta jól, hogy a főhadiszállások pletykasarkaiban ezekenél sokkal vadabb történetek is keringenek, amikkel viszont éppen az érdekeltek érnek rá legkevésbé törődni. Annak azonban, aki a keringő hír-tömegből tényeket akar kihalászni, fel

kell vennie minden „anyagot”, hogy eredményt érhessen el.

Ez is egyik oka volt annak, hogy Szilasy Gábor őszintén megörült, amikor az asztala felé tartó segédtszót megpillantotta. Kemenessy tábornok segédtszótje tősgyökeres kiskun ivadék volt és Bartos Istvánnak hívták; kitűnő bajtársnak bizonyult, minden pletykát kívülről tudott s általában igyekezett ugyanúgy élni, mint békeidőben a bécsújhelyi garnizonban. Most harsány örömmel telepedett le Szilasy asztalához.

— Látom, te sem vagy elveszett ember, ha máris megtaláltad az egyetlen rendes helyet ebben a mocskos poloskafészekben. Egyébként, ha valamiben szolgálatodra lehetek...

— Nagyon köszönöm. Csak a délutánomat akarom agyonütni.

— És közben gusztálod a társulatot, mi...? Figyelmeztetek, hogy valamennyi nő foglalt, némelyik többszörösen is. Nem érdemes velük foglalkozni, már csak azért sem, mert sokkal olcsóbb címeket tudok...

Az öltözők felől ebben a pillanatban Strubel Kitty alakja tűnt fel és lusta lépésekkel a színpad törzsasztala felé tartott. Bartos felugorva odatisztelgett, azután lelkes hangon magyarázni kezdte.

— Látod, ez az egyetlen rendes teremtés.

Aki nadrágos embert látsz húsz kilométer körzetben, mind ebbe van belebolondulva.

Szilasy fanyarul elhuzta a száját.

— Izlés dolga... egyébként ép az imént hallottam, hogy ónagysága szintén foglalt...

— Pszt, erről nem szabad beszélni... bizalmasan közölhetem veled, hogy az öreg szörnyen vigyáz a kicsikére; még a közelébe se engedi a tisztjeit s a nő tényleg olyan életet él, mint egy zárdaszűz...

— Kivéve persze...

— A fene tudja, barátom — vont vállat a segédtsízt. — A multkor egyszer sürgős jelenteni valóm volt és véletlenül rájuknyitottam. Képzeld, valami vaskos könyv fölött vitatkoztak és olyan nyugodt volt mind a kettő, mint két fadarab. Pedig azt mondják, hogy a direktor egyenesen Kemenessy kívánságára hozta ide Bécsből Kittyt...

— Szóval, bécsi lány.

— Bizony, sült német a jámbor, ez az egyetlen hibája. A multkor magyarul beszéltem előtte, hát nem megfogott egyszer, hogy tolmácsoljak neki? Összetévesztette a rutént a magyarul — azóta juszt se tapsolok neki, pedig itt ülök minden este.

Szilasy Gábornak egyelőre elég volt ennyi; röviden elbúcsúzott Bartostól s a hosszú főutcán végig kísétált az állomásra. Az állomásparancsnokot ingujjra vetkőzve, hatalmas korsó sör

társaságában találta hátul, a raktárházak árnyékos oldalán. A természetes úr szemmel láthatóan rossz néven vette a korai látogatást és kelletlenül követte Szilasyt az irodába.

— Nem értem, a tábornok urat — dohogta.

— Hát felrobbant három vagón; a múlt hónapban tizenhét municiósvagón robbant fel, ötven sebesült volt, még sem csináltak ekkora kázust a dologból.

— Legyen szíves mondja meg, főhadnagy úr, kik mehettek a felrobbant vagónok közelébe.

— Hogy kik? Hát mit tudom én? Üres kocsik voltak, éppen hogy dísznek állt ott két baka...

— Azok, akik meghaltak?

— Éppen azok; szegények, családos népfelkelő volt mind a kettő...

— Más nem juthatott a kocsik közelébe?

— Hát... nem igen... azaz, hogy... kint járt egy Presse-ember, tetszik tudni, olyan karzalagos újságíró. Az le akarta fotografálni a halottat. Hát megengedtem, miért ne engedtem volna... az újságírók csaknem a vezérkarhoz tartoznak, na nem...?

— Egyedül volt az újságíró?

— Sajnos, nem... egy nő volt vele, tetszik tudni, az a vöröshajú a társulattól... Strubel Kittynek hívják... ezt talán nem is kellene belevenni a jelentésbe.

— Bízza rám a jelentést, főhadnagy úr.
A nő is odament a vagonhoz?

— Ne... nem... igen... hát nem mindegy az, százados úr?

— Semmi sem mindegy. Szóval odament...

— Odament. Sőt, be is mászott, az újságíróval együtt. Még éppen gondoltam, hogy milyen erős gyomra van egy ilyen nőnek... az ő helyében én már okosabb dolgokat néznék...

— Miután a nő, meg az újságíró eltávozott, mennyi idő múlva történt a robbanás?

— Soká, kérem, nagyon soká. Ők itt voltak úgy reggel tíz óra tájban és délben robbant. Kérem, százados úr, nem lehetne valahogyan a nőt mégis kihagyni? Nem azért mondom, de mégis úgy-e — kellemetlen...

Szilasy Gábor zugó fejjel hagyta faképnél a főhadnagyot; Strubel Kitty tehát mégis kém, sőt cinkosa is van, aki alkalmasint ötletszerűen öltötte fel az újságírói karszalagot. Ha a tábornok és a színésznő között nem volna ennyire közismert a kapcsolat, a kezében levő közvetett bizonyítékok alapján akár azonnal elfoghatná, így azonban vigyázni kell; részben, mert a nő hallatlanul ravasz, részben pedig azért is, mert ha csendes megfigyelő marad, könnyebben szerezhethet megdönthetetlen bizonyítékokat.

Most már egyenesen a szálloda felé tartott, ahol ideiglenes lakóhelyül még reggel kiürített egy szobát; a nap eseményei magukban

véve is kifárasztották s még a hetvenórás utazás fáradalma is az izmaiban bujkált. Elhatározta, hogy rögtön lefekszik s azzal sem törődik, ha reggelig elrabolják az egész főhadiszállást. Csakhogy: katona tervez, háború végez: amint a szobájába lépett, az ablak mellől hirtelen szembefordult vele egy karcsu női alak.

Strubel Kitty volt.

Szilasy Gábor az utolsó huszonnégyszáz óra alatt megtanulta, hogy semmin sem szabad csodálkozni. Nyugodtan betette hát az ajtót és közelebb lépett.

— Jó estét, — mondta némi éllel. — Remélem, nem zavarom...?

— Ellenkezőleg; soká jött, már untam a várakozást.

— Ha tudtam volna... parancsol egy cigarettát?

— Köszönöm, nem kérek. És kérem, ne tegyen úgy, mintha természetesnek találná, hogy itt vagyok.

A színésznő leült; remekbekészült nyári estélyi ruhája, amely a legelőkelőbb garden partyn is méltó feltűnést keltett volna, különös ellentétben állott a huszadrangú szálloda kopott bútoraival. S ez a különös ellentét csak fokozta azt a varázst, amelyet rendkívüli szépsége keltett s amit erre az alkalomra szemmelláthatólag minden eszközzel hangsúlyozni igyekezett.

Szilasy kezdte megérteni a tábornokot,

hogy ennyi raffinált testkultúra, természetes szépség és tudatos kacérság elvette józan ítélőképességét; a Szilasyak azonban más fából vannak faragva: itt ugyan hiába ragyog a színésznő teljes női fegyverzeten, haszontalanul pazarolja a legigézőbb szempillantást, ezúttal — akár otthon is maradhatott volna.

Így gondolkozott a százados; de azért tagadhatatlanul gyorsabb lett az érverése, amikor Kittyvel és az ablakkal szemben helyet foglalt a legtávolabbi széken.

— Szabad megkérdezni, hogy minek köszönhetem ezt a nem várt szerencsét?

Kitty mosolyogva bólintott és elhelyezkedett az egyetlen fotelben, mint akinek eszébe sem jut a gyors távozás.

— Nem mondhatnám, hogy udvarias, de az első találkozásunk után ezt nem is vártam magától. S hogy most mégis idejöttem, annak egyedüli oka a maga túlságos figyelme, amit a személyemnek szentel.

— Tessék...?

— Jól hallotta, elég érthetően beszéltem. Még huszonnégy órája sincs, hogy ideérkezett s máris állandóan nyomoz utánnam. Kikérdezi a pincért, a szárnysegédet, az állomásparancsnokot s egyáltalán úgy viselkedik, mintha huszonnégy óra alatt puskacső elé akarna állítani.

Szilasy valósággal elszédült ennyi arcátlan vakmerőség láttán; a nő azonban észre sem lát-

szott venni a százados szemvillanásán jelentkező viharfelhőket, nyugodt mosolygással előrehajolt:

— Hát azért jöttem, mondja meg őszintén: miért akar mindenáron kémét látni bennem?

Szilasy előrehajolt és az ajka kemény válaszra nyílt. A szó azonban a torkán akadt, amint szeme a függöny nélkül ásító ablakra tévedt. Az ablak piszkos, szürke üvegtáblája mögül ugyanis kucsmás férfiarc bámult a szobába s a védőrács keresztvasán revolvert szorongató hatalmas ököl nyugodott. A leselkedő ölestermetű, világosszőke, vagy teljesen ősz férfi lehetett s homlokán piros sebforradás nyoma húzódtott végig.

Lehetetlen volt nem felismerni; a kétszeresen meghalt orosz kémfőnök, a titokzatos S 7, Szergej Ivanoff Ivanovics állott az ablak előtt.

Abban a pillanatban, amikor Szilasy odanézett, a revolvert tartó ököl éppen mozdult s egy pillanat múlva talán már holtan bukott volna le székéről a két beszélgető közül valamelyik. A százados azonban gyorsabbnak bizonyult; revolverét előrántva vaktában az ablak felé lőtt. Az üveg csörömpölve hullott le a lövés nyomán s a golyó „gellert” kapva a vasrácsra, visszapattant és megakadt az ágy fölött a falban.

A lövés pillanatában Kitty is az ablak felé

tekintett. Felsikoltott — az iszonyat, a páni rémület és a megtestesült reménytelenség lekottázható irtózata volt ez a sikoly — s azután sápadt arccal eszméletlenül omlott a földre a fotel előtt.

Szilasyt egy pillanatra zavarba hozta a színésznő ájulása, nem tudta, hogy Kittyn segítsen-e, vagy a menekülő kém után rohanjon.

Kint a folyosón ajtók csapódtak, az utcán rohanó lépések dobogtak fel az ablak előtt s erre a százados is felrántotta az ajtót. A lövés-sel felbolygatott szállodalakók élén a menekülő után vetette magát. Húsz-harminc fegyveres férfi rohant szét a néptelen kisvárosi utcákon; pillanatokkal később talpon volt a helyőrség is s valóságos hajtóvadászat gyűrűje vette körül az utcatömböt.

Hiába, a sebhelyes homlokú orosz kémnek nyomaveszett.

A százados azonban már nem vett részt a hajtóvadászaton. Amikor látta, hogy az őrség rohanó emberei körülfogják az utcatömböt, visszafordult, hogy az ájult nőt segítsen. A lövés óta még tíz perc sem telt el, amikor a futástól lihegve már ismét szobájába lépett és — káromkodva állott meg a küszöbön.

Az imént még eszméletlen nő eltűnt.

A madár kirepült a kalitkából...

VI.

Reggel hat óra felé Szilasy arra ébredt, hogy szobája kitört ablakának cserépdarabjai hangos csörömpöléssel vidám táncot járnak rozzant rámajukban. Mélyhangú, monoton zúgás töltötte meg a szobát és rekedt dördülésektől remegtek a falak.

— Pergőtűz...! — riadt fel Szilasy s épen tápászkodott, hogy a főhadiszállásra rohanjon, amikor hirtelen repülőgépek zugása harsant, majd két-három közeli robbanás rázta meg az épületet. Egyidejűleg gépfegyver kezdett kelepelni valahol a levegőben s a negyedik bomba nyomán tenyérnyi darabokban hullott a vakolat a nyaka közé.

— Még ez is... — hördült a százados és sebtében magárákapkodva ruháit kirohant a folyosóra.

Csaknem a hallnak nevezett előszobáig ért már, (ahonnan tapétaajtós átjárat vezetett a kávéház nagytermébe is), amikor pokoli dördulés süketítette el s hirtelen kerekedett szélvész hatalmas erővel a falhoz csapta. A keskeny folyosón falak dőltek be, távolabb öles lyuk nyílt a mennyezeten s a lezuhant téglák és gerendatömegből méteres lángok csaptak elő.

A légnyomástól és a zuhanástól másodpercekig állott meggörnyedve és lélekzet után kapkodva; azután vakon, tapogatózva előreindult a maró porfelhőben arra, amerre a kijára-

tot sejtette. A hátamögött egyre hangosabb ropogással égtek a gerendák és a forgácsszúzott bútordarabok; valamelyik fal mögül elfojtott segélykiáltás ért hozzá s a kávéház felől behallatszott a páni rémületben menekülő színészek és a személyzet ordítóása.

— Gyújtóbombával dolgoznak a nyomorultak! — mormogta a százados és tudta, hogy a mindent elborító lángok elől csak akkor menekülhet meg, ha sikerül pillanatok alatt megtalálni a kijáratot.

A füle zugott s lábai szinte idegsokkos vitustáncban remegtek; de az életösztön azért hajtotta vakon előre, a kijárat felé.

Hirtelen az egyik beomlottfalú szobában találta magát. Itt nemcsak a falat, hanem az ablaktáblákat is kitepte a robbanás ereje; az egykori védőrács elgörbülve, törötten fityegett alá, tehát szabad volt az út az utca felé.

A százados ziháló mellel törtetett át a romhalmazon; s vak rohanásában keresztülbukott egy kis asztalon, amely csodálatos módon épen maradt a szörnyű pusztulásban.

A kis asztalról egy ugyancsak teljesen ép tábori telefonkészülék zuhant a lába elé s alig fél lépésnyire tőle az alapfal mázsás törmelékei alatt egy civilruhás férfi halott, vagy súlyosan sebesült teste hevert. Valaki tehát innen, a főhadiszállás tőszomszédságából küldte áruló üzeneteit az ellenség felé.

Szilasy tőle telhető erővel kezdte szétbájni a tégladarabokat, hogy a férfit kiszabadítsa; ki tudja, milyen frontragédiát vezetett be a főhadiszállás ellen intézett vakmerő repülőtámadás; kitudja, hány ezer katona életét menthetné meg ennek a telefonálás közben szerencsétlenül járt kémnek a vallomása.

A lángok előtt járó hőség azonban pillanatról pillanatra elviselhetetlenebb lett; a hosszú szállodafolyosó faburkolata vörösen izzó lángtengerré változott s köröskörül mindenütt ropogtak a ledőlt gerendák és a butorok.

A sebesült, vagy halott kiszabadítása pedig két embernek is legalább félórai munkát adna; nincs más mód, le kell mondani a reménytelen küzdelemről. Szilasy Gábor feltápázkodott, hatalmas rántással eltépte a telefon zsinórját s kezében a készülékkel kiugrott az ablakon.

Az utcákon lélek sem járt; csupán egy motoros küldönc vágatott el mellette a főhadiszállás felől s néhány osztrák-magyar repülőgép keringett további harcra készen a falu fölött. A széles fő-tér közepén lelőtt orosz repülőgép lángolt orrabukva; ég felé meredő, lángoló törzse olyan volt, mint valami gigászi fátkya. Az orosz pilóták valószínűleg halottan heverték a felrobbant gép roncsai között.

Amint a főhadiszálláshoz közeledett, egyre élénkebben pezsgett körülötte a háborús élet;

lovas és motoros küldöncök, futárok, parancs-
őrtisztek robogtak el mellette ismeretlen, titok-
zatos célok felé. A hadiszállással szomszédos
iskola és paplak lobogó lángokkal égett; sem
azzal, sem a négy-öt helyen pirosuló tűzvészrel
nem törődött senki.

A hadiszállás nem vett tudomást a légi-
támadásról; a frontokon megindult a Bruszilov
offenzíva harmadik szakasza, a vezérkar üzem-
ben volt. Mindössze annyi változás történt,
hogy amikor az első bombák lehullottak, a szű-
kebb vezérkar levonult a betonpincébe s a tele-
fonokat is átkapcsolták a pince hátsó traktu-
sába elhelyezett pótközpontozóhoz.

Szilasy Gábor — kezében a régimódi tele-
fónnal — végigrohant a szobák során s végre a
pincebajáratnál összeütközött Bartossal. Sze-
gény segédtisztet bizony alaposan megviselte
a légitámadás; hiába, ez volt az első alkalom,
hogy ennyire közeljött hozzá a háború. Hamu-
szürke arccal, idegesen cigarettázva, gyanakodó
pillantással nézegette az eget, hogy nem poty-
tyan-e — így utólagosan — valami elkésett
bomba a nyaka közé. Amikor azonban a száza-
dost meglátta, rögtön magáraöltötte megszo-
kott, fölényes pózát.

— Hát kérlek, mit szólni ehhez a szemtelen-
séghez? Képzeld, egy gránát csaknem kiütötte
a kávéscsészémet a kezemből....

— Jó jó, ezt elmondhatod majd később.

Egyelőre a föld alól is kerítsd elő nekem a tábornokot...

— Az öreget...? Megőrültél...?

— Eszemben sincs. Siess...

— Hát... megpróbálom, de előre figyelmeztetek, hogy nem tanácsos zavarni. Szörnyen gyilkos hangulatban van...

Szilasy vállat vont s amig Bartos eltűnt a pince ajtó-labirintusai között, türelmetlenül figyelte a szálloda környékéről egyre sűrűbben gomolygó füstöt. De perc sem telt bele, már harsant Kemenessy Ákos hangja a pince mélyén:

— Mi az már megint? Százados, hát magának mindig a legrosszabbkor kell jönni...?

Szilasy tisztelgett s néhány szóval elmondta, hogy mit fedezett fel az égő szállodában. Számolt azzal, hogy a tábornok esetleg ismét „hisztérikus képzelődőnek” fogja titulálni; ehelyett azonban Kemenessy valósággal felvillanyozódott:

— Ember, maga nem is tudja, hogy milyen fontos dolog ez... jöjjön... azt az embert elevenen kell előhuznunk...

Választ sem várva felrohant a pincelépcsőkön és odakiáltott az egyik várakozó parancsőrtnak:

— Minden épkézláb embert rohamlépésben a szállodához..!

S amikor meggyőződött arról, hogy egy-

másután négy-öt helyről is csákányokkal felszerelt katonák indulnak futólépésben a szálloda felé, ismét a századoshoz fordult.

— Vigyen orvost magával százados úr. Figyelmeztetem, hogy azt az embert minden körülmények között ki kell hallgatnunk... Ért engem, százados úr?

Szilasy tisztelgett és vegyes érzelmekkel loholt a katonák után, azzal az elhatározással, hogy — ha kell, a bőre árán is — kihozza a romok alól a sebesültet.

A szálloda hatalmas lángokkal égett, látnivaló volt, hogy most már a legkiválóbb tűzoltóság sem tudná megmenteni az épületet. A szél azonban szerencsére megfordult s a mentőcsapatnak — még a gyatra felszereléssel is — alig tíz perc alatt sikerült hozzáférhetővé tenni azt a szobát, amelyben a sebesült feküdt.

Szilasy néhány öreg népfölkelővel a hátmögött bekúszott a romok közé s a füsttől fuldokolva dobálták szét a romhalmazt, amely alatt egyetlen sóhaj, egyetlen apró mozdulat sem jelezte, hogy az eltemetett emberben még van élet.

Végre, újabb tízperces szörnyű munka után sikerült átemelni az ablaknyíláson az életelen testet. A vén népfölkelők tántorogva, a füst okozta ájulással küzdve cipelték a nehéz terhet a 30—40 lépéssel távolabb várakozó vörösskeresztes autó felé; Szilasy a maró füsttől

vörösregyulladt szemekkel, kisebb-nagyobb égési sebeit tapogatva, rogyadozó inakkal tántorgott utánuk. Amikor azonban a szanitécek kis várakozó csoportjához értek, a százados meglepődve, halk káromkodással hökölt vissza.

Az autó mellett, a kötszereket és az üvegeket rakosgatva Kitty állott. Az éjszakai rafinált színésznőtípus azonban eltűnt; most világos kis nyári ruha volt Kittyn s ez az egyszerű öltözék csak még jobban kiemelte szobor-szép természetének nemes vonalait. A hódítani akaró démon helyett most egy csendes, szolid, csaknem gyermeklány nézett — nyugodt, barátságos pillantással — a századosra. És Szilasynak — huszonnégy óra alatt immár másodszor — el kellett ismernie magában, hogy lehetetlen érzéketlennek maradni az örök asszonyi szépségnek ezzel a bűnben fogant legszebb ördögével szemben.

A törzsorvos futó pillantással végigmustrálta az élettelen testet, azután Szilassy sebein akadt meg a szeme.

— Na, te is szépen összeégetted magad. Gyere csak ide, majd a kisasszony lesz szíves bekötözni, amíg én ezt a halottat feltámasztom.

— Köszönöm, engem nem kell bekötözni, — morgott a százados és igyekezett biztos távolságban elhelyezkedni.

Az orvos azonban nem hagyta magát.

— Teringettét, nekem ne huzódozz, mint

egy bakfis! Ha én azt mondom, hogy be kell kötni, akkor be kell kötni és punktum. Örülj, hogy egyszer életedben ilyen szép lány símogatja a képedet... na...! Gyerünk azzal a kámforral, talán még van benne élet...

Kitty és a százados ott álltak egymással szemben a vöröskeresztes autó mellett. A színésznő azonban nem nyult a kötszer után; hosszú pillanatokig nézték egymást kutató pillantással, mintha mindegyik a másik legrejtettebb, legbensőbb gondolatait kívánta volna látni. Végre is a színésznő szólalt meg kérő hangon, csendesen.

— Nézze, csupa vér az arca... az ért még igazán megengedhetné, hogy bekössem.

Amikor a százados nem felelt, a kötszer után nyult és fürgé kézzel pepecselni kezdett a férfi arcán. Olajos vattával törülte át az égett bőrt, azután rátette a gézt és bekötötte.

— Fáj?

— Nem.

— Akkor sem, ha hozzányulok?

— Akkor igen.

— Haragszik rám?

— Nem. Csak...

— Csak...? Mondja bátran. Őszintén felelek.

— Tudom... Úgy, mint a vonaton...

A finom ujjak pillanatra megremegettek és megálltak a sérült arc fölött.

— Nem... nem úgy... egészen őszintén.

A százados hirtelen szembefordult:

— Akkor hát mondja meg, hová tűnt el az este?

— Az este...?

— Igen, az este. Miután a cinkosa elmentekült és maga ájultan összerogyott...

Kitty letette a kezében tartott gézdarabot és megtörülte a kezét. Egészen közellépett a századoshoz s a barna szempár most a legteljesebb nyíltsággal nézett fel rá. Mielőtt azonban még szólhatott volna, felcsendült a törzsorvos hangja.

— Gyere csak ide, százados. Sajnos, ez az ember jögerősen meghalt. Még a Monarchia érdekében sem tudom feltámasztani.

A százados megrázkódott, mint aki álmából ébred. Bosszankodva állapította meg, hogy egészen elfeledkezett arról, hol van s hogy a színésznő válasza százszor jobban érdekelte volna egy tucat összezúzott holttestnél.

Kénytelen kellett közellépett a hordágyhoz; és amikor rápillantott a halottra, nem tudott visszafojtani egy halk, bosszus felkiáltást.

— Már megint a titokzatos S 7...

Csak most vette észre, hogy Kitty mellette áll és iszonyodó, babonás szemmel mered a hordágyra. Az ajka, mozgott s egy nevet sugtogott révedezően maga elé:

— Szergej Ivanoff Ivanovics ...

A törzssorvos ismét a halotthoz lépett s hirtelen egészen az arcához hajolt.

— Teringettét, hát ez meg mi?

Gyors kezekkel babrált a holttest arcán, azután egy rántással letépte egész haját a homlokot fedő sebhelyes bőrrel együtt.

A színésznő rémülten felsikoltott; a parókás halott nem a titokzatos kémfőnök volt, hanem Kitty partnere, a frontszíntársulat kómikusa.

Szilasy Gábor ránézett a színésznőre, aki vértelen arccal merően nézte a holttestet. Úgy érezte, hogy most azonnal őrizetbe kellene venni ezt a lágyszavú, babaarcú bestiát; vagy még inkább: elővenni a revolverét és szó nélkül lepuffantani, hogy egyszersmindenkorra végeszakadjon ezeknek az idegtépő jeleneteknek. S amint hirtelenjében mindezt végig gondolta, jeges szívvel döbbent rá, hogy most, arcán a színésznő kezének puha simogatásával sem elfogni, sem lelőni nem volna képes.

Kezét a sapkájához emelte és gyors léptekkel megindult vissza, a főhadiszállás felé. Félszemmel látta, hogy a színésznő utána lép és halkan mond is valamit; de, nem tudott, nem mert megállni, mert érezte, hogy minden késedelmes pillanattal jobban beleszédülne ennek a mélybarna szempárnak az örvényébe.

A tábornok előszobájában Bartos fogadta, mint az önmaga kísértő árnya.

— Borzasztó... most jött a telefonjelentés, hogy az orosz tűzérség teljesen szétszórta a felvonuló tartalékokat. Több, mint háromszáz halott. Kolomea menthetetlenül az oroszoké és azt hiszem, hogy sürgősen csomagolhatunk...

VII.

A következő napok záporzó eseményei megakadályozták Szilasyt abban, hogy a frontmögötti eseményekkel foglalkozzék. Az orosz haderő az egész délkeleti fronton elsöprő támadást kezdett s a tűzérség az első napon szétlőtte a Monarchia hadseregének minden fontosabb pontját, elsősorban a tűzérégi állásokat és az ezredparancsnokságokat. A tiszti halottak száma ijesztően megnőtt; néhol őrmesterek és zászlósok vezettek egész századokat, sőt zászlóaljokat.

A vezérkar alacsonyabbrangú tisztjeit, akiket csak nélkülözhetett a megfeszített erővel folytatott munka, futárszolgálatra osztották be; autón, motorkerékpáron és lóháton vitték a parancsot, hozták a jelentéseket. Északmagyarország ezekben a napokban reszketve figyelte az eseményeket, mert ha az orosz frontáttörés sikerül, a Monarchia hadseregének vissza kell vonulnia a harmadik

védelmi vonalba: a Tisza jobbpartjáig s a Kassa—készmárki vasútvonalig.

A támadás lendületét — aránytalanul súlyos veszteségek árán — végre is sikerült megakasztani; az elfoglalt állások visszaszerzéséért indított ellentámadás azonban vérbe és kudarcba fulladt. Kolomea birtoka s vele együtt a front épsége hajszálon függött: az elvesztett emberanyag gyors pótlásának valószínűlen, vékony reménysugarán...

Szilasy Gábor ezekben a napokban lóháton élt; két parancs között rövid félórákat aludt s ha lova kidőlt alóla, a tönkrelőtt ágyúknak lóállományából szerzett újat.

A frontokon már csend volt, mind a két oldal a csapatok rendezésével és a halottak eltakarításával foglalkozott már, amikor a százasok — az utolsó jelentéssel a zsebében — Prezenizynből haza felé igyekezett a Pruth-patak partján. A mély völgyből már előfehérek lettek Roznow távoli házai, amikor le kellett szállania lováról, hogy a lesántult állat patkóját megigazítsa.

Tikkasztó hőség volt, a levegő forrón vibrált a patak medre fölött s Szilasy végigheveredett a fűvön, hogy agyonhajszolt lovának egy kis pihenőt adjon. Negyedórát sem pihent azonban a békés, alkonyi csendben, amikor a parti fűzes bokrain túl húzódó útról cammogó

szekér nyikorgása és halk, fojtott beszélgetés ütötte meg a fülét.

Már éppen fel akart állni, hogy a közeledőkre ügyet sem vetve lova után nézzon, amikor az úton színes női ruha selymes fénye villant s a bokrok közül előcsillogott Kitty bronzvörös haja. A színésznő lassú lépésekkel sétált a bokáig érő, tüzes porban; mellette a galíciai trojkás haladt mocskos ködmönében, lovának gyeplőszárát a karjára fűzve.

A két ember csaknem egymáshoz simulva haladt a trojka előtt s Szilasy a hozzávetődő szófoszlányokból is megállapíthatta, hogy — francia nyelven beszélgetnek. A százados szinte kővémeredve figyelte a gyanutlan nyugalommal elhaladó, különös párt s látta, hogy pár száz lépéssel távolabb a trojka megáll, a színésznő beleül s azután a lovak gyors ügetésben megindulnak Roznow irányában.

A százados valósággal fuldoklott az izgalomtól; hát ezért vannak a sorozatos kudarccok a fronton: azért kellett az utolsó hét alatt is annyi magyarnak a fübe harapnia, mert a vezérkar főnökének helyettese belehabarodott egy kémnőbe...

Hanem most már elég... ezt az ügyet egyszer s mindenkorra elintézi még ma.

Csak ésszel és megfontoltan kell cselekedni. Sajnos, tárgyi bizonyítéka még most sincs — a bestia sokkal ravaszabb, semmint

hogy elárulja magát. De ha bizonyítani nem is tud, arra elég adata lesz, hogy egyszersmindenkorra eltávolítsa a színésznőt a front közeléből.

Ez lesz a legjobb... és ebbe bele kell nyugodnia a tábornoknak is.

A színésznő tűnjön el és boldogítsa bronzvörös szépségével a császárvárost, vagy akár Moszkvát; nem fog hiányozni senkinek, legfeljebb Kemenessy tábornok úrnak.

Ő, Szilasy Gábor boldog lesz, ha többet soha hírt sem fog hallani róla...

A százados felugrott és a lova után nézett.

A katona fegyelme és a fajtáját szerető magyar aggodalma hajtotta, hogy minél előbb elpusztítsa a vezérkar közeléből a kémnőt.

De belül, a lelke legmélyén egy gonosz hang kellemetlen kérdései tolakodtak fel: vajjon valóban boldog lesz-e, ha soha többé hírt sem hallja a színésznőnek...?

Vajjon csakugyan tiszta katonai fegyelem-e ez a nagy felbuzdulás...? Vajjon gyűlöli-e hát egyáltalán Kittyt...? S vajjon ugyanígy gyűlölné-e akkor is, ha nem a tábornok barátnője volna, hanem...

Ezt a gondolatot már nem merte végiggondolni. Felugrott lovára és a mezőkön keresztül, toronyiránt — nehogy a trojkával találkozzon, nekinyargalt a távoli városnak. A véresresar-

Pantyzott szerencsétlen ló bicegve és hörögve
bukdácsolt a friss szántás porló barázdáiban...

VIII.

Miután a szálloda leégett, a hontalanná
vált frontszínház céljaira átalakították az egyik
kocsmá tágas ivóját; a tűzvésznél életétvesztett
táncoskómikus szerepkörét pedig az idős és
kövér naturburs örökölte. A közönségnek esze
ágába sem jutott ez ellen tiltakozni; a front-
katonákat a férfiszínészek egy cseppet sem
érdekelték.

A légítámadásnál leégett házak egy hét
mulva is ugyanolyan helyzetben voltak, mint a
bombázás után félnappal; senki sem ért rá a
romokat eltakarítani és lakhatóvá tenni a
régi hajlékokat.

Szilasy százados, amint hazaért új szállá-
sára, az egyik parasztház nedves, sötét szobá-
jába, végigfeküdt a nyikorgó ágyon és elaludt,
mint akit fejbeverték.

Este tíz óra felé arra ébredt, hogy legénye
egy papírlapot szorgolgat az ágya előtt.

— Mi az, Jóska, tán hazulról jött levél?

— Alázatosan jelentem, a százados úré,
most hozta egy olyan küldönc, de aligha hiva-
talos, mert igen jó szagja van neki.

A százados átvette a csontszínű, divatos
borítékot, amelyből valóban érezhetően áradt

a kaliforniai mák parfümjének illata. Izgatottan szakította fel a pecsétet és karcsú kartonlap került a kezébe. Rajta vékony, gótikus betűkkel két sor írás:

„Minél előbb szeretne beszélni magával
Kitty”.

Szilasy kétszer is elolvasta a levelet, mint aki a saját szemének sem hisz.

— Vigyen el az ördög, ha sejtem, hogy mit akar... — mormogta s jobb híján ráordított a szolgára, aki a szekrény előtt dühösen rángatta a ruhákat.

— Mit csinálsz, te kerge?

A legény megsértődve fordult szembe:

— Há'szen nem most gyüttem én a kapitány úrhoz... csak tudom, hogy mi az ordnung. Itt az extra, tessék öltözni gyorsan, mert még takarítani is kell ám, ha vendég jön éjszakára...

— Megbolodultál?

— Én-e? Hiszen itt a levél; csak emlékszem tán, hogy mindig így kezdődött...?

A százados nem tudta, hogy nevéssen-e, vagy bosszankodjon. Végül is némi műharaggal ráordított a legényre.

— Azonnal visszakozz a szekrénybe min-dent!

— Igenis. Azt gondoltam...

— Befogni, most én beszélek. Nekem ne merj gondolni semmit, s főleg ne locsogj, mert

hamarosan a fronton találhatod magad. —
Verstanden...?

— Ver...

Szilasy félredobta a kikészített díszruhát és sebtében felöltözve gyors léptekkel megindult a frontszínház felé.

A vídám tingli-tangli muzsikája átszűrődött a vastag falakon s mint a távoli gépfegyverropogás, szinte percenként zugott fel a taps és a nevetés vihara.

A százados hiába próbálta önmaga előtt is letagadni: nem volt nyugodt, amikor megke-rülte az épületet és kopogtatott az öltözőnek kinevezett kamra ajtaján.

Ravaszkepű, öreg bécsi nő — Kitty öltöztetőnője — nyitott ajtót s mögötte, a tükör felől felfénylett a színésznő mosolya. Kitty már túl volt a fellépésen; könnyű pongyolába bujva éppen az arcát festette le a tükör előtt.

Az öltöztetőnő, mint akit jóelőre betanítottak — két poharat és tele üveg konyakot tett a kis asztalra, azután sunyi mosollyal eltűnt. Szilasy leplezetlen ellenszenvvel figyelte a vénasszony minden mozdulatát s maga sem tudta, miért, valósággal megkönnyebbült, amikor az asszony végre betette az ajtót maga mögött.

S amint magukra maradtak, Kitty arcáról egyszerre eltűnt a mosolygás.

— Szép magától, hogy eljött. Minden esetre köszönöm ezt az előlegzett bizalmat.

A százados meghajolt; de gondosan ügyelt arra, hogy a hangja hideg és közönyös maradjon:

— Ez nem bizalom kérdése, művésznő. Ma este minden körülmények között eljöttem volna ide.

— Akkor is, ha nem hívom?

— Akkor is...

— Ezt nem értem, de mindegy... iszik egy pohár konyakot?

— Köszönöm, semmit sem iszom. És nagyon lekötelezne, ha...

— Ha a dologra térnék... úgy-e? Hát nem bánom. Várni akartam ugyan, amíg Kemenessy is megérkezik...

— A tábornok? Hát őt is idehívta?

— Ide. Nézze, nekünk nagyon fontos, hogy maga ne akarjon mindenáron ellenséget látni bennem...

— Ha szabad érdeklődnöm, ki az a „nekünk”. Ön és a tábornok?

— Hát... ha akarja, így is felfoghatja...
— mosolygott a színésznő.

Szilasýt érthetően megdöbbsentette ez a közlés. Idáig meg volt győződve arról, hogy a tábornok jóhiszeműen fedezte barátnőjének sötét üzelmeit; ha azonban most idejön és magyarázgatni akar, az annyit jelent, hogy — az osztrák-magyar hadsereg egyik magasrangú tisztje az ellenséggel cimborál.

Itt nincs más mód, neki kell megindítania a támadást.

Tőle telhető nyugalommal leült a színész-nővel szemben:

— Ön a napokban azt mondta nekem, hogy őszinte akar lenni. Érvényes ez az ígérete ma estére is?

— Ha maga viszont megígéri, hogy nem gyűlöl többé és nem akar minden áron gyanakodni, akkor... feltétlenül...

Kitty annyira póz nélkül és olyan őszinte hangon beszélt, hogy a százados meglepődve nézett rá. Lehetséges volna, hogy a súlyos gyanuokok sorozata, amit összegyűjtött, néhány szóval megmagyarázható lenne...?

Eh, vigyázat, itt veszélyes az ellenfél és a fegyverek sem egyenlőek — óvatosnak kell lenni...

Sőt... támadni kell, mert ha jönnek a rejtett, női fegyverek, az ütközet kimenetele kétségesse válhat.

Felemelte a fejét:

— Akkor hát legyen szíves megmondani, hogy hol járt ma délután és mit beszélgetett a kocsisával franciául...?

Kitty hallgatott s bár az arca nyugodt maradt, a százados tekintete előtt lassan lesütötte a szemét.

— Erre nem akarok felelni...

— Úgy. És az őszinteség...?

A színésznő hirtelen felugrott s Szilasy karjára tette a kezét. Gyorsan beszélt, csaknem hadarva és a hangja halkán és könyörgőn csengett.

— Nagyon kérem, egy kicsit, egy nagyon kicsit várjon még ... percek kérdése az egész, beszéljünk addig másról ...

Ott állt közvetlenül a százados előtt; az alakja megnyult, s könnyű pongyolája megbomlott és tejszínű válla Szilasytól kartávolságra remegett. Úgy tett, mint az igazát védő ártatlanság, aki a testi födetlenséget észre sem veszi; vagy mint a megszorult kalandornő, aki a veszélyes pillanatokban önmagát játsza ki döntő érvnek.

A százados érezte, hogy percek alatt elveszíti a hidegvérét. Menekülni akart s a menekülésvágy brutálissá tette. Hátrálépett s megforrósodott hangjából kirobbant az indulat:

— Nem beszélek másról ... egyáltalán semmiről sem beszélek! Mondja meg a barátjának, hogy az efféle ügyeket nem színházi öltözőben szokták elintézni ...!!

Sebesen megfordult és — szemben találta magát a sarkig tárt ajtóban álló Kemenessy Akos tábornokkal.

— Jó estét! — köszönt csendes hangon a tábornok és gondosan betette az ajtót. — Százados úr, úgy hallom, hogy maga indulatos-

...kodik... Kitty kisasszony pedig ahelyett, hogy megfelelné, áll és pityereg, mint egy bakfis...

Mint aki otthon van ezen a helyen, a tábornok lecsatolta a kardját és egyenesen az asztalhoz lépett. Gyakorlott kézzel bontotta fel a lepecsételt konyakos üveget és nyugodtan kitöltött egy pohárkával. Közben csendes mosollyal beszélt.

— Részben, mert szörnyű meleg van, részben, mert rengeteget dolgoztam, azt hiszem, megérdemlek egy pohár mérget... százados, magának nem kell feltétlenül úgy állnia, mintha szemlén volnánk... pihenj és gyere igyál egy pohár konyakot... Kitty már tölt...

A szolgálatban annyira kimért modorú tábornok most vidáman nevetett. Letette üres poharát és inkább apáskodva, mint a barát mozdulatával a színésznő fehér nyakára passzolt.

A következő pillanatban eltorzult az arca és megtántorodott.

— Ez... ez a konyak... nagyon erős... ne igyatok...

Lassan egy székbe ereszkedett s a feje hirtelen előrecsuklott. Szilasy hozzáugrott, de a szeme a színésznő tekintetét kereste:

— Ez a konyak nem erős, hanem mérgezett!

— Kitty Strubel tág, halálrarémmült szemekkel meredt a tábornokra.

— Az nem lehet... — dadogta. — Ezt én nem tudtam... én nem akartam...

A százados felegyenesedett:

— Ezt az egyet elhiszem... a mérég tudni illik nekem volt szánva...

A színésznő felugrott:

— Nem igaz...! — sikoltotta... — Maga... maga szívtelen... valamikor meg fogja bánni ezt a komiszságot...

IX.

A százados másnap későn ébredt s öltözködés közben minden rossz kedve ellenére is csaknem nevetnékje támadt, ha az éjszaka eseményeire gondolt. Láta a felriasztott frontszínházat, az ijedt törzsorvost, a robogó vöröskeresztes autót s látta a hirtelenjében megindított vizsgálatot is.

A félóra múlva kiszállt vezérkari bizottság udvariasan meghallgatta a színésznőt s egyszerűen tudomásul vette, hogy Kitty a konyakot felbontatlan állapotban az öltöztetőnőjével hozatta, tehát fogalma sincs arról, hogyan kerülhetett bele mérég.

Kitty vallomása után keresni kezdték az öltöztetőnőt, akinek természetesen nyoma veszett.

A bizottság erre utasítást adott, hogy az öltöztetőnőt el kell fogni. Az utasítást a jelen-

levő városparancsnok tudomásul vette s a vizsgálat ezzel voltaképpen véget is ért.

Az urak, miután megtudták, hogy a tábornok szerencsére keveset ivott a méregből s állapota súlyos ugyan, de nem életveszélyes — megittak néhány pohár garantáltan méregmentes konyakot és eltávoztak anélkül, hogy Szilasyt akár egy szóval is megkérdezték volna: tulajdonképpen nincsen-e valami mondanivalója ...?

— Ha nekik jó, nekem is jó! — legyintett s ezzel szerette volna az ügyet a maga részéről befejezettnek tekinteni.

A főhadiszálláson azonban látnia kellett, hogy a vezérkar még sem tekintette lezártnak az ügyet. Minden katonai nyomozó lázas ütemben dolgozott; a város egész helyőrsége talpon állott és hajszolta a megszökött öltöztetőnőt. Még az éjszaka folyamán összefogdosztak minden gyanús embert s reggel megkezdődtek a végtelen kihallgatások. A gyér civil lakosságot naponta ötször-hatszor összehívték s hol itt, hol ott tartottak rajtaütésszerű házkutatást. Délután már arról beszéltek a mindentudók, hogy a helyőrség baraktábora mögött kivégzések is voltak.

Az erélyes munka láttán Szilasy Gábor egyszerre megnyugodott: ennek a nyomozásnak már el kell jutnia a sorozatos harcéri bal-

szerencse és a tábornok szerencsétlenségének közös eredendő okához: Kitty Strubel-hez.

Most már csak napok, sőt valószínűleg órák kérdése, hogy a színésznő a helyőrség foglya lesz s azután...

Azután az arca fakóvá, a hangja rekedtté válik a keresztkérdések pergőtüzében...

A bársonyos szeme elréved és riadtan tekint a közelgő akasztófa elébe...

A tejszínű bőre megfonnyad, bronz haja összekuszálódik, puha keze ökolbeszorul...

Nem lesz, aki védje, nem lesz aki bátorítsa, nem lesz senki, aki megossza vele a siralomház gyötrelmes éjszakáját...

— Eh, örültség...! Elvégre Kitty kémkedett s lehet, hogy tegnap este szorultságában vette elő a mérgezett italt. Az is lehet, hogy a szaporódó bizonyítékoktól való félelmében két gyilkosságot akart elkövetni. Nem rajta mult, hogy csak az egyik sikerült — félig...

A százados egyszer csak azt vette észre, hogy Kitty lakása elé vitte a lába.

S ha már ott volt, akkor bement...

Kopogtatás nélkül nyitott a szobába.

A színésznő, háttal a bejáratnak, kis asztalka előtt ült s fejét mélyen meghajtvá elmerülve írt.

A zárcsörrenésre azonban felnézett s mintha kísérteteet látott volna meg, halálos

rémületben felugrott. Testével fedte az asztalt és a papírt.

A százados agyát ismét elborította a vér.

Hiszen ez a nő még most is, talán percekkel az elfogatása előtt, jelentést ír...

Egy ugrással a szoba közepén termett.

— Mit írt...? Ide az írást...

— Soha...!

A színésznő hangjából páni rémület csengett s testével szinte hozzánőtt az asztalkához.

— Azonnal adja ide az írást...

— Nem...

Kitty hirtelen mozdulattal hátranyult s a szélesszájú tintatartót ráfordította a papírra. Mozdulatával együtt ugrott előre a százados is és megragadta a nő karját.

Késő volt, a fekete tinta szétfolyt az egész asztalon; az írásból egyetlen betű sem maradt.

— Mondja meg, mit írt!

— Nem... eresszen el... örült...

Ez a hang már ismét nyugodtan csengett, mintha a bizonyíték megsemmisítése visszaadta volna a színésznő önuralmát.

A józan hangra a százados is megcsendesedett:

— Mondja meg, hogy mit írt. Még mindig jobb, ha nekem mondja meg.

— Senkinek sem mondom meg... soha!

— Szóval: hiába ravaszkodott, hiába önértékeskedett: mégis csak kémnő!

A színésznő nem felelt.

Lehajtotta a fejét s az arcán két kövér könnycsepp gördült végig.

— Nekem most már hiába könnyezik — folytatta a százados. — Én már megtanultam, hogy milyen kitűnő színésznő és mennyire elszánt kalandor. Igen. Kalandor, aki — ha a bőréről van szó — a könnyei dacára is képes meggyilkolni — a szeretőjét...!

Erre a szóra, mint a villám, úgy pattant fel a színésznő:

— Nem...! Nem a szeretőm...! Én nem vagyok senkinek a szeretője, jegyezze meg...!

— Úgy...! Sőt talán nem is kém... szórazásból sétál ki a határba galíciai kocsisokkal franciául beszélgetni.

Kitty Strubel most egészen szembefordult s a teste csaknem a századoshoz simult.

— Hát igenis kém vagyok! Jól sejtette... kém vagyok, de — a Monarchia kémje...!

A százados, mintha nem is hallotta volna ezeket a szavakat, két kezével megfogta a nő vállát és megrázta:

— A vezérkarnál mindenki tudja, hogy maga igenis a barátnője Hellenfelsnek!

A színésznő megrázta a fejét:

— Azzal nem törődöm... beszéljenek, amit akarnak. De maga, éppen maga... nem akarom, hogy maga ilyet mondjon!

Hirtelen elhallgatott és hisztérikus sírással a fal mellett álló heverőre dobta magát.

A százados úgy állt előtte, mint egy rosszaságon ért gyermek. A szíve a torkában dobogott s az egész elmúlt két hét története zavaros képekben tölult az agyára. Nem látott tisztán, csupán egy volt bizonyos: Kitty sohasem volt a tábornok szeretője.

Leült a heverő szélére:

— Kitty... hallgasson rám...

A sírás azonban egy pillanatra sem szűnt, csupán a bronzvörös fej emelkedett fel egy kissé.

— Menjen... nagyon kérem, hogy most menjen...

Szilasy Gábor felállt és tanácstalanul körülnézett. Maga sem volt biztos benne, hogy mit érez, de hogy a haragja, a gyűlölete és a gyanakvása semmivé lett, azt tudta. És azt vette észre, hogy megsimogatja a zokogó nő fejét, lábujjhegyen kimegy a házból...

X.

Estig kószált s addig rájött a nagy titokra is: megállapította, hogy szerelmes. És hirtelen megértette, hogy miért védte Kemenessy olyan érthetetlen módon a színésznőt; megértette, hogy a vezérkari bizottság minden további nélkül elfogadta a vallomását, csupán azt nem

tudta megérteni, hogy miért nem jött rá minderre egyedül.

Alkonyat felé, amikor a kószálásban már nagyon elfáradt, hazament.

A tisztiszolgája békésen pipázott a kapu előtt.

— Jóska te...

— Parancs, százados úr.

— Szedd csak elő azt a díszruhát...

— Igenis. Instállom alássan takarítani is kell?

— Azt elengedem. Hanem takarítás helyett szerezhetnél valami rendes virágot reggelre.

— Meg lesz, kapitány úr. Annak a gatyás pópának a kertjében olyan rózsák virítanak, hogy az otthoni se különb...

— Nekem ne lopj, mert megváglok, hogy a frontra repülsz. Vedd meg pénzért.

— Tessen csak idebízni... elintézem rendje szerint.

A százados átöltözött és a színházhoz sietett. Az előadás már javában folyt, Kitty öltözője azonban elhagyottan unatkozott. Szilasy igazgatótanterv kereste az igazgatót.

A hajdani bécsi színházi titkár túlzott alázatossággal hajlongott.

— Végtelenül sajnálom, kapitány úr, a művésznő ma este nem jön be. Bármennyire is sajnálom, kénytelen voltam szabadságot adni

neki... Tetszik tudni, az a tegnapi rémes eset... a művésznőnek a tábornok úrnál kell lennie... hiszen tetszik tudni. Hanem, ha talán parancsolni méltóztat, esetleg bemutathatom egy másik művésznőnek... kitűnő erő valamennyi...

Szilasy sarkonfordult és undorodva faképnél hagyta az igazgatót.

Elhatározta, hogy Kitty lakásához megy s ha valóban nincs otthon — megvárja.

Amint a sötét utcák során bandukolt, a főhadiszállás felől hajlott hátú asszonyfélét látott elsuhanni a leégett szálloda irányába. Szigorú rendelet tiltotta, hogy a civil lakosság este 8 óra után az utcán mutakozzon; nyilvánvaló volt, hogy a fehérnépnek nincs rendben a szénája.

A százados nem sokáig gondolkozott; ügyelve arra, hogy mindig árnyékban maradjon, az asszony nyomába eredt. A nő, mint az árnyék, vissza-vissza nézve szaladt a házak árnyékban s eltűnt a leégett szállodával szomszédos lakatlan ház kerítése mögött.

Mire a százados odaért, az udvar és a ház sötétben, lakatlanul meredt elé; az asszonyféle eltűnt, mintha csak a föld nyelte volna el.

Erre gondolt Szilasy is és magában mindjárt hozzátette:

— Nos, ha a föld nyelte el, keressük meg a föld alatt.

Óvatosan körüljárta a házat; a beszegezett

pincelejárót messze elkerülte. S csakugyan a ház falától alig méternyire, hatalmas ölfarakás árnyékába rejtve, földdel fedett deszkalapot pillantott meg.

Minden idegszálát megfeszítve lassan megpróbálta felemelni a deszkalapot.

Könnyen járt, golyóscsapágyas forgókkal volt ellátva. Azonban a legkisebb mozdításra, valahol a pince mélyén éles berregés törte meg a csendet.

Most már nem volt mit tenni; Szilasy hatalmas rántással feltépte az ajtót és revolvert rántva, lerohant a fa-garádicson.

Sötét, katlanszerű helyiségbe jutott, amelyből azonban tágas földalatti szoba nyílt.

A szobát villanylámpa világította meg s a fal mellett szikratávíró berendezés állott. A távírógép asztalkája mellett öles termetű férfi lövésre készen tartott revolverrel meredt a lejárathoz felé.

Szilasy Gábor — amelyik pillanatban földet ért a lába, már le is hasalt; idején, mert fölötte gyors egymásutánban négy-öt lövés csapódott a falba.

A százados sem maradt adós s a megvilágított asztal mellett álló alak kitűnő célpontnak szolgált. Gyorsan, egymásután vagy hármat lőtt s a pince titokzatos lakója eltorzult arccal előrebukott.

A százados szemvillanás alatt mellette tette és kicsavarta kezéből a revolvert.

Fölösleges óvatosság volt; az öles ember elnyúlva feküdt, fehér haja véresen csapzott a homlokába s a szája szélén is szivárgott a vér.

Szilasy Gábor megdöbbenve hajolt fölé s látta, hogy a véres homlokot piros sebforradás metszi keresztül.

Hát ismét egy titokzatos S 7, egy sokéletű Szergej Ivanoff Ivanovics... eszméletlenül és hörögve ugyan, de élve és „saját tanyáján tettenérve”.

A százados sietve átkutatta a sebesült ruháját rejtett fegyverek után; azután a falakat vizsgálta meg, hogy ne érhesse kellemetlen meglepetés. A szoba leghátulsó szögletében valóban talált is egy apró ajtót sarkig kitérve; itt menekülhetett el a titokzatos fehérnép, aki nyomra vezette.

A távíró-asztalka tele volt apró cédulákkal, amelyeket titkos írásjelek borítottak.

A százados a sebesülthez nézett, aki kínosan hörgött s szemmel láthatólag nem húzhatta sokáig.

A titkos írás kulcsát azonban még el kell árulnia. Szilasy Gábor talált egy kancsó vizet, azzal gondolkodás nélkül nyakonöntötte az eszméletlen embert.

A váratlan fürdőre kínos nyögés volt a

válasz, de az eredmény hamarosan megmutatkozott.

A sebesült felnyitotta a szemét s Szilasy azonnal melléje térdelt.

— Sie... hören Sie mich? Sprechen Sie deutsch?

— Ja... — nyögte a sebesült — bitte wasser...

A százados felemelte a kancsót s a benne maradt pár csepp vizet a haldokló szájába öntötte. Azután felmarkolta a titkos írással telt papírokat és a sebesült szeme elé tartotta.

— Figyeljen ide, szedje össze az erejét. Mit jelentenek ezek a jelek?

A sebesült arcán torz mosoly grimasza jelent meg. Nem felelt.

A százados elhagyta a türelme. Revolverét a haldokló homlokához szorította.

— Azonnal mondja meg a chiffre kulcsát, vagy agyonlövöm.

— Nem mondom — nyögte a sebesült. — Lőjjön.

— Nem tudja, vagy nem akarja?

— Nem... akarom... a cári hadseregben... ugyanolyan tiszt vagyok, mint ön...

A százados megszégyenülve engedte le a revolverét.

— Nem hagyhatom önt egyedül, ezért nem tudok keríteni orvost, — mondta csendesen.

Az orosz nagy kinnal egy kissé felemelkedett.

— Nem kell orvos... ugyis mindegy... de ha ön igazán tiszt, akkor... megkérem... valamire...

— Megteszem, ha szabad...

— Szabad... a kabátomba... bevarva... egy fénykép... valaki, akit szerettem... hűtlen lett... önökhöz jött... itt van... azért jöttem... utána... kérem, adja oda... neki...

— Mi a neve?

— Ott... rajta...

A szájában megalvadt vértől nem tudott tovább beszélni a sebesült. Hörögni kezdett s újra elveszítette az eszméletét.

Szilasy legszívesebben elrohant volna, hogy orvost kerítsen, de félt, hogy a haldokló ismét magához tér és esetleg megsemmisít fontos iratokat.

Rágyújtott hát egy cigarettára és kénytelen kellett néznie az orosz tiszt haláltusáját.

Talán félórába telt, amíg az orosz utolsót hördült és kinyújtózkodott.

Akkor hozzálépett a százados és végigtapogatta a holttestet, hogy a halott kívánságát teljesítse.

A kabát bélésébe varrva csakugyan talált egy kartonlapot; a zsebkésével felfejtette a varrást s az óvatosan kiemelt fényképpel a lámpa alá lépett.

Rátekintett a képre.

A levelezőlapról Kitty arca mosolygott rá. S a kép alatt dedikáció franciául: „Örökké a tied Kitty”. A dátum: Szentpétervár, 1915 október 17.”

Kitty tehát hazudott; a szemében könnyekkel és a tisztesség lobogásával: hazudott. Hazudott, amikor azt mondta, hogy a Monarchia kémje, mert alig másfél év előtt még Szentpéterváron volt; és hazudott, amikor a főhadiszállás pletykái ellen tiltakozott, mert akkor már egy orosz tiszté volt — örökre.

Mint aki nem akar hinni a szemeinek, alaposan megnézte az írást: nem lehetett kétség, pontosan egyezett azzal a két sorral, amelyben előző nap a frontszínházhoz hívta.

Az elmúlt órák derűje után ez a váratlan felfedezés a pokolba taszította s a legborzasztóbb volt az a tudat, hogy most már még ezek után sem tudja Kittyt a kémek megérdemelt sorsára juttatni.

Akár orosz kém, akár kétkulacsos, aki innen is, onnan is hordja a híreket: szereti azt a nőt, az ő lelkén hát ne száradjon a vére...

A fényképet gondosan elrejtette a tárcájában; úgy-ahogy megtisztította a ruháját és nehéz lépésekkel felballagott a lépcsőn, amelyen olyan túláradó harci kedvvel rohant le pár órával ezelőtt.

Úgy érezte, hogy húsz esztendőt öregedett

egyetlen éjszaka alatt; szinte maga sem tudta, hogy miként tette meg a jelentését s később is csak homályosan emlékezett arra, amikor a bizottsággal újra leszállt a pincébe.

Tőle telhetően összefüggő módon mesélte el a történeteket; de alig várta, hogy megszabaduljon. Ebben sem volt szerencséje, mert alig, hogy a bizottság végzett, csukaszürke autóján megérkezett gróf Wimpffen-Ausslitz altábornagy, a vezérkari főnök.

Ismét el kellett mondani apróra mindent és kemény vigyázz-ban fogadni az altábornagy elismerését.

— Sehr brav, Kerl... es war ja schön... akarsz kitüntetést, vagy inkább szabadságot...?

Valami haszna hát mégis lesz a parádénak. Kihúzta magát.

— Sem kitüntetést, sem szabadságot nem kérek, excellenciás uram. Ellenben alázatosan kérem frontszolgálatra való beosztásomat.

— Waaas? Megbolondultál, százados?

— Alázatosan kérem, hogy kitüntetés helyett méltóztassék frontszolgálatra bocsátani.

Az altábornagy a kíséreihez fordult:

— Hát hallottatok már ilyet...? Egyébként nekem mindegy, ha olyan nagyon akarod... holnap jelentkezz kihallgatáson...

Az altábornagy tisztelgett s rövidesen eltűnt vele a csukaszürke autó. Most már Szilasy

is mehetett haza pihenni és örülni a frontszolgálatnak.

A szobája asztala tele volt illatos rószával; Jóska ott állt előtte és tele szájjal füttyülve csokrot kötött.

— Kapitány úr, alázatosan jelentem, itt a virág!

A századosban felparázslott a keserűség; szegény Jóska a hadsereg összes csillagait látta elcikkázni a szeme előtt, attól a hatalmas pofontól, amit kapott.

— Vidd a fenébe ezt a vacakot. És csomagolj, holnap reggel megyünk a frontra.

A fogait tapogatva Jóska csak most ért rá alaposabban megnézni a gazdája tépett, piszkos ruháját.

Kifordult a folyosóra és megvetően kiköpött.

— No, cudar egy fehérnép lehetett, hogy a görcs állt vón a karjába... alighanem én hiányoztam neki...

Azután dühösen odébbbrugta a rózsákat.

— Az ördög bújt volna ezekbe is... mégse a pópa kertjéből kellett volna hozni...!

XI.

Szilasy Gábor felkönyökölt és az órájára nézett; a világító számlap esti tíz óra ötvenöt percet mutatott.

— Készülődni! — mormogta a százados a zászlós felé, aki mellette feküdt s a felszólításra engedelmesen mászni kezdett.

A dombhajlásban itt is, ott is, megmozdult egy-egy alaktalan tömeg: kulacsok ütődtek, ásók kondultak tompán, elfojtott szavak foszlánya hangzott.

A két front hallgatott; csupán a német tüzérség dolgozott valahol hátul; mint egy gyakorlaton, pontos időközökben bődült az ágyúk torka, ugatva húzott a lövedék és lecsapott, valahol az ellenséges front mögött, ki tudja, hol.

A rohamzászlóalj még délután előre húzódott jobb felé, a dombláncolatig. Parancs szerint esti tizenegy órakor kell megindulni és eltávolítva a drótsövényeket, bevezetni a támadást.

Június vége óta nagyot fordult a helyzet az orosz fronton; a Bruszilov offenzívának véres harcok árán sikerült vagy 50 kilométernyire visszanyomnia a frontot; július vége felé azonban, amikor Románia felől egyre aggasztóbb hírek érkeztek, az osztrák-magyar hadvezetőség folytonos ellentámadásokkal igyekezett megkötni a besszarábiai orosz haderőt, nehogy az innen elvont tartalékokkal a román hadsereg erősödjék.

A délkeleti hadsereg vezérkara is megváltozott; élére a Monarchia trónörököse került,

aki a nyugalomba vonult gróf Wimpffen-Ausslitz altábornagy helyett Kemenessy Ákos tábornokot nevezte ki vezérkari főnökké.

Szilasy első pillanatra megütközött a hír hallatára, de azután vállat vont.

Ha offenzívának jó Kemenessy Ákos, akkor egy szegény csapattiszt sem találhat semmi kifogásolni valót az új vezérkari főnök személynében.

Különben — a hírek szerint — mintha Kittynek is leáldozott volna a napja; néha hetekre eltűnt s amikor a főhadiszálláson volt, még titokzatosabb visszavonultságban élt, mint a multban.

Szilasy lehetőleg odébbállt, ha az összeverődött tisztek között a főhadiszállásra fordult a szó; félt a Kittyről szóló hírektől s csak egyedülvaló, csendes félóráiban vette elő titokban az orosz kém zsebéből elcsent fényképet. Amit nem tudott és nem akart visszaadni.

Három perc múlva tizenegy óra.

És ekkor váratlanul, mintha kettévágták volna, abbamaradt a tüzéségi tűz.

A százados idegesen figyelt bele a vaksötét éjszakába.

— Megbolondultak ezek? Vagy meggondolták a dolgot és mégis elmarad az éjszakai támadás?...

Baloldalon, a törzs felől most mozgás támadt; egy baka mászott feléje írásos paranccsal.

— Vesszetek meg — gondolta dühösen a százados, — hogy mindent az utolsó pillanatra hagytok.

Amennyire tudott, lebujt a dombhajlás mögé és a köpenye alatt felkattantotta a zseblámpáját, hogy elolvassa a parancsot. Ez volt benne:

„Támadás hajnali öt órakor. A rohamzászlóalj IV. századának támogatására felvonul a 19. gyalogezred 2. és 3. szakasza, valamint a géppuskás szakasz. Szilasy Gábor szds szóbeli parancsra jelentkezzék az ezredtörzsnél.”

A százados bosszúsan füttyentett a köpenye alatt:

— Erősítés, szóbeli parancs... na, képzelem, hogy ebből milyen csinos feladat kerekedik...

Eloltotta a zseblámpáját és sietve mászni kezdett a zászlós után.

— Fekve maradni, a támadás csak hajnalban lesz. Mondd meg az embereknek, hogy aki pipára gyújt, vagy kaszinózik, azt holnap kikötetem. Nekem hátra kell mennem az ezredhez parancsért.

— Nem tudod, mit akarnak?

— Fogalmam sincs. Géppuskákat kapunk erősítésül. Ha eddig még nem volna, azt hiszem, most indokolt, hogy megcsináld a végrendeleted. Vigyázz, ne csináljatok disznóságot. Szervusz...

A százados megigazította a derékszíját és

egy vízmosság védelmében megindult visszafelé. Itt már nyugodtan, felegyenesedve járt; a vak-sötét éjszakában nem láthatott ideig az orosz.

Ugar földeken, gránáttölcsérek, félbehagyott lövészarkok között bukdácsolt visszafelé. Félóra múlva elérte a vonalat s onnan kényelmes futó-árokban sétált az ezredtörzsig.

Az ezredtörzs gránátbiztosnak nevezett föld-alatti „palotáját” éppen a napokban zúzta össze egy telitalálat; az új építkezésekhez hordott gerendákon, cementeszsákokon keresztül kellett elvergődni az ajtónak kinevezett pokrócdarabig.

A fedezékben nyolc-tíz ezüstös fej hajoit a kitergetett fényképek fölé. S fölöttük, mint a háború megfellebbezhetetlen akarata állott: Kemenessy Ákos vezérkari főnök.

Szilasy Gábor szabályosan jelentkezett, azután az ezredes felé fordulva várta a parancsot. Helyette azonban Kemenessy tábornok lépett előre.

— Jöjjön utánam, százados úr, — intett, és belépett a szoba mellé vágott kis fürkébe, ahol az ügyeletes tiszt ágya állott.

A tábornok megállt a priccs mellett s a füstölő petróleumlámpa fénykörében odafordult a századoshoz.

— Százados úr, önnél van valami, ami nem a saját tulajdonát képezi.

Szilasy érezte, hogy a haja tövéig elvörösödik:

— Igenis. Egy fénykép.

— Tudom. Ön kétszeresen súlyos mulasztást követett el. Először azzal, hogy a megsebesített kémről átvett tárgyat nem szolgáltatotta be a vezérkarnak, másodszer azzal, hogy annak sem adta vissza, akit jogosan megilletett volna...

A százados most már elsáppadt.

— Kitty... — szaladt ki a száján a szó. — Tábornok ur, Kitty Strubelt... letartóztatták?...

— Itt én kérdezek és ön felel! — csattant a tábornok hangja. — Tessék ideadni a fényképet!

Szilasy a blúza zsebéhez kapott s úgy érezte, hogy ebben a pillanatban meg tudná ölni a tábornokot. Mint a legféltettebb kincset, úgy őrizte igaig a fényképet s a tábornok most majd talán döntő bizonyítékot kovácsol belőle — a volt barátnője ellen.

Tétovázva adta át a képet.

A tábornok a lámpához hajolva alaposan megnézte. Bólintott, azután a tárcájából elővett négy kartonlapot és a századosnak nyújtotta.

— Nézze meg ezeket is. Talán érdekelni fogja...

Szilasy átvette a kartonlapokat és közelebb lépett. Kitty fényképei voltak, ugyanolyanok, mint az övé, ugyanazzal a dedikációval; csak a dátum változott mindegyiken. A százados tancstalanul forgatta a kartonlapokat.

— Ezt... nem értem, tábornok úr...

— Majd megmagyarázom, — bólintott Ke-

menessy. — Mindenekelőtt tudnia kell, hogy Kitty Strubel valóban a Monarchia kémje. Nem bérenc, hanem a legjobb, legmegbízhatóbb, legönfeláldozóbb hőseink egyike... érti, százados úr? Én... egy kicsit talán elfogult vagyok vele szemben, mert kisgyerek korától ismerem. Az édesapja barátom volt, együtt szolgáltunk a vezérkarnál... és egyszer Kitty apja kémbotrányba keveredett... Férfi volt, nem várta be a vizsgálatot, fejbeltette magát. Kittyből énekesnő lett s huszonnégy éves korára szárnyára vette a hír. Szentpéterváron megismerkedett egy orosz vezérkari tiszttel, akit Szergej Ivanoff Ivanovicsnak hívtak... Fogalma sem volt arról, högy Ivanoff az orosz hírszolgálati központ embere; ezt csak akkor tudta meg, amikor ez az aljas gazember a hazája ellen való kémkedésre akarta rákényszeríteni. Hallgat, százados?...

— Hallgatom... tábornok úr... — válaszolt Szilasy kiszáradt torokkal és meg kellett támaszkodnia, hogy el ne essen.

— Kitty ekkor hozzám menekült és elmondott nekem mindent. Ekkor tudtuk meg, hogy az orosz kémközpont vezetője, a titokzatos S7, Szergej Ivanoff Ivanovics... ez volt Kitty legelső kémkedése.

— Szegény lány, embertelenül szenvedett és én elég ostoba voltam, hogy elmeséltem neki az édesapja esetét is. Kitty ekkor elhatározta, hogy jóváteszi az apja bűnét: kém lesz... Nem lehe-

tett lebeszélni; elvégezte a bécsi tanfolyamot s éppen akkor kitört a háború is. Azóta rengeteg hasznos hírt szerzett, s neki köszönhattuk tavaly májusban a gorlicei áttörés sikerének jórészt is...

— Az oroszok természetesen tudomást szereztek róla... először megkörnyékezték, azután már meggyilkolni szerették volna. Akkor egy időre félreállt; átment Romániába s a román háborús készülődések adatait szerezte meg. A tavasszal jött vissza, azóta a délkeleti fronton szolgál a külvilág számára, mint frontszínesznő és — Kenessey Ákos „barátnője”... Nem szégyenli magát, százados úr?...

Szilasy már a nyirkos falnak támaszkodott:

— Tovább... — nyögte összeszorított fogakkal.

— Amikor ön bevonult a vezérkarhoz, akkor indult meg az orosz kémelhárítók utolsó akciója Kitty működése ellen. Szergej Ivanoff Ivanovics homlokán széles sebhely húzódott végig; az oroszok összeválogattak hat csalódásig hasonló tisztet; a modern kozmetika még segített is nekik. Ezeket az Ivanoff-alteregókat eresztették rá Kittyre, hogy — ha golyóval, vagy méreggel nem sikerül, hát idegileg gyilkolják meg.

— Minden Ivanoff-utánczat kabátjába bevarrtak egyet ezek közül a fényképek közül, hogy ha valamelyiket elfogjuk, bizalmatlanságot keltsen a vezérkarban Kitty munkája iránt. Ezek az

emberek, noha kitűnően játszották szerepüket, egytől-egyig rajtavesztettek. Az első kiugrott a vonatból és meghalt; a második úgylátszik gyenge idegzetű volt s amikor elfogtuk, megmérgezte magát. A fénykép azonban hozzámkerült a kabátja béléséből s már akkor átláttam az ügyes kelepccén. A harmadikat ön lőtte le és a fényképet eltulajdonította.

— A negyediket, ötödiket és hatodikat is sorra elfogtuk s vallomásukból kialakult az egész hajsza képe. Ön ezt már nem tudja, mert ön, amikor Kittynek az első számú Ivanoff-utánzattal való küzdelmét meghallotta, orosz kémeket sejtett benne és nem adott neki alkalmat, hogy a való tényeket megmagyarázza. S amikor ennek ellenére mégis csaknem kiderült az igazság — egyszerűen faképnél hagyta. Igaz...?

— Igaz... de ha ön... ha tábornok úr... csak egy szóval...

— Meg akartam tenni, nem rajtam múlt, hogy nem sikerült. Különben sem néztem jószemmel az egész dolgot; elvégre — szerelmes vezérkari tisztekkel és szerelmes kémnőkkel nem lehet háborút csinálni...

Csend lett a fedezékben, csak Szilasy százados ziháló, nehéz lélekezése hangzott. S azután Szilasyból kibuggyant a borzalmas sejtés:

— Tábornok úr... miért mondta el mind-
ezt...? Csak... csak nem...?

— Nem. Legalább is remélem, hogy nincs semmi baj. Kitty — odaát van...

— Az oroszoknál?

— Ott. Értesítést kaptam tőle, hogy az egyesült orosz-román haderő felvonulási tervét akarja hozni — a fronton keresztül. De most már jöjjön, a többit odakint fogom elmondani.

Szilassy a meleg nyári éjszakában dideregve követte a tábornokot az első fedezékbe, ahol a tisztakar még mindig a térkép fölött tanácskozott.

A tábornok az asztalhoz lépett és maga mellé intette a századost.

— Jelölje meg a saját térképét, százados úr. Az ön századának a feladata az volt, hogy átgázolnak a Prutho patakon és megnyitják az utat az 512-ös magaslat felé a géppuskások számára. Így van?

— Igenis...

— Az új támadási terv szerint a balszárny erősítése elvonja az ön oldaláról az orosz tartalékot. Önnek túl kell mennie az 512-ösön és továbbhaladni Csernovic irányában, ameddig csak lehet. Itt, az országút széles hajlásánál áll egy csőszkunyhó, bele van jegyezve a térképekbe. Holnap alkonyatkor egy nő fog elhaladni a csőszkunyhó előtt; ezt a nőt éive vagy halva be kell hozni a főhadiszállásra. Vállalkozik, százados úr?

— Igenis!

— Akkor figyelmeztetem, hogy ne pazarolja túlságosan a töltényt, nehogy az ellenség figyelme a csőszkunyhóra terelődjön. Ne feledje, hogy a cél: minél jobban beékelődni az ellenséges táboriörsök közé s amennyire lehet, elébemenni a nőnek. Megértett?

— Megértettem, tábornok úr. És ha nem gyullad fel a föld, akkor meg is csinálom!...

— Remélem is. Még egyet: ha megoldja a feladatot, három hónapi szabadságot biztosítok érte.

— Köszönöm, tábornok úr!...

— Akkor hát Isten áldja. Lelépni!

XII.

Szilasy Gábor cserepes ajakkal és zúgó fejjel törtegetett vissza az állások felé a gránát-tölcsérekén keresztül. Szégyen és düh fojtogatta önmaga ellen; Kittyvel szemben egy viselkedett, hogy azt soha többé nem tudja jóvátenni...

A kapott parancsot közölte a zászlóssal és az altisztekkel is, nehogy megakadjon az akció, ha ő idő előtt a fűbe harapna. — Kittyt — ha ugyan él még s ha sikerül szerencsésen elvergődnie a csőszkunyhóig — meg kell menteni és haza kell hozni akkor is, ha az egész orosz hadsereg rájukzúdulna.

Számbavette az embereket, elosztotta a felvonult erősítést, ezután hanyatt feküdt a domboldalon és ötpercenként nézte az órát.

Az ágyúk ismét ugatni kezdtek, a balszárnynon már állott a tánc; ha azoknak ott sikerül megszorítani az oroszokat, neki sokszorosán megkönnyebbül a dolga a tartalék nélkül maradt jobbszárnnyal szemben.

Végre keleten lassan pirkadni kezdett s a balfelől kerekedő zaj jelezte, hogy a rohamzászlóalj törzse megindult.

Szilasy kiadta a parancsot az indulásra és maga is megindult a csapat élén, a vízmósás útvonalán a patak felé.

A vízmósás szeszélyesen kanyargott a Prutho felé, amelynek gázlójánál — azt még tegnap felderítették — nagyobb kozákesapat volt beásva hevenyészett állásokban.

A dombhajlat végén a százados megállt. Innen már nyílt volt a terep, pár száz lépés a gázlóig s a világos, kavicsos árterületen a zajtalan előnyomulás lehetetlen.

Megállást vezényelt s egy géppuskát az utolsó domb tetejére vezényelt, hogy fedezze a gázlót; az egyik szakaszt egy őrmesterrel a baloldalt húzódó fűzesig küldte, öt embert pedig magához szólított.

Azután a zászlóshoz fordult:

— Géza, te dekkolsz, amíg csak lehet. Ha engem löni kezdenek, a géppuska fedez; ti be-

várjátok, amíg elérjük a partot, akkor jöttök, de sebesen. Ha sikerül az átkelés, a füzesben álló szakasz fedez és utolsónak jön át. Megértetted...?

Marokrafogta a revolverét és kipattant a homokra. Szétszórta, némán nyargaltak s lihegve vágódtak a földhöz a parton, ott, ahol a lejtős kocsíút jelezte a gázlót. Egyetlen lövés, egy árva mozdulat sem fogadta őket.

Már jött a törzs, a zászlós vezette őket komótosan sétálva és cihelődött a dombtetőről a géppuska is.

— Gyakorlatra vonulunk... — vélte az egyik baka a nagy csend fölött érzett örömben.

— Várd be a végét! — mordult rá Szilasy, és leugrott a partról a langyos, sekély vízbe.

Most hirtelen ugatva húzott el fölöttük egy lövedék és vad hördüléssel a füzesbe csapott. Mellé a második, elébe a harmadik, egy beledőglött a vízbe s azután csak úgy zengett az ég és a part.

Az 512-ös oldalán pedig gépfegyver villant és szapora popolással pásztázta a füvest.

— A partra! gyorsan a partra! — ordította a százados és övig vizesen törtetett előre.

Itt is, ott is lihegő alakok tüntek fel mellette; egy ember véresen lebukott, néhányan már kapaszkodtak fel a tulsó, meredek parton.

A százados is felkapaszkodott, keresztülgázolt a fűzesen és vakon nekirohant a magaslatnak.

A gépfegyver veszettül kattogott; halálra-rémült, ordító emberek követték és csukaszürke, ordító emberek nőttek ki a földből.

Szilasy a revolverét az első tányérsapkás arcába vágta és rohamként rántott elő.

Az oroszok azonban nem várták be a rohamot; rendezetlen tömegben húzódtak vissza a domb tetejére.

Baloldalt, hátul, hirtelen megszólalt egy géppuska; a golyók oldalozva, éles szögben csapódtak az oroszok felé; a Géza zászlós remekelt.

Az 512-ös magaslat elesett; most már csak attól függ, hogy lehet-e tartani az állásokat estig.

Szilasy kissé rendbeszedte a megfogyatkozott embereit; élt a gyanuperrel ugyanis, hogy az oroszok még sem adják olyan könnyen a magaslatot.

De az oroszok nem mutatkoztak; a domb túlsó lejtőjén sikerült hevenyészett állásokat építeni s a kiküldött járőrök sehol sem láttak katonát.

Délelőtt tíz óra felé Szilasy már kezdett bízni abban, hogy a balszárny támadása sikerült s a vele szemben álló, tájékozatlan és tartaléknélkül maradt oroszok nem merik megkockáztatni az ellentámadást.

Elhatározta, hogy a zászlóst a géppuskás és gyalogos szakaszokkal hátrahagyja a magaslat védelmére, ő pedig a saját csapatával megkísérli az előnyomulást a csőszház irányába.

A vidék olyan kihalt és üres volt, hogy a vállalkozás nem jelentett nagyobb kockázatot.

Ennek ellenére minden irányba felderítő járőröket küldött ki s azok segítségével megtudta, hogy az oroszok a falu előtt ásták be magukat s örseik gyűrűje az országút vonalán kigyózik, éppen a csőszház szomszédságában.

Ez kellemetlen volt, de tenni ellene semmit sem lehetett; támadás esetén ugyanis az oroszok figyelme erre terelődött volna.

Bal felé, mintegy ötszáz lépésnyire a csali-tos erdő mellett, elhagyott tanya állott; a rommálott épületeket maga Szilasy kutatta át, hogy nem rejtőzik-e benne ellenség.

Sehol embernek nyoma sem volt; csupán a bedőltfalu istállóban bőgött egy ittfelejtett, éhes tehén.

A pinceajtó nyitva állt s a korhadt gádorokon két félig telt hordó szomorkodott.

Szilasynak egy gondolata támadt; miért ne ilyanak az oroszok...? Az italos ember kevésbé figyel.

A ház hátamögött talált egy rozzant két-kerekű kordét; annak a rúdja jól-rosszul rá-

szerezte egy heverő igát, azután felcipelte a két hordót a kordéra. A rakoncátlanzkodó állatot az igába kényszerítette, arccal az orosz táboriörs felé fordította s a derékszíjával hatalmasat húzott a hátára.

A tehén engedelmesen megindult és békésen poroszkált az elhagyott úton az oroszok felé. Ha útközben fel nem dől a kordé, az oroszoknak nem kell szomjazni máma.

Az idő ólomlábakon cammogott.

Szilasy a csalitasban lejtve szétosztotta az embereit s hogy minden biztos leges mozgást elkerüljön, maga is leheveredett a csőszháztól egy kőhajításnyira, az orosz táboriörs orra előtt egy akácbokrokai sűrűn benőtt, tizenöt éves árok fenekén.

Tisztán látta, amikor egy félóra múlva az orosz katonák — volgai lövészek — óvatosan „elfogták” a borszállítmányt s azután kíváncsian tolongtak a hordók körül.

A legénység valóban inni kezdett; kis idő múlva azonban megjelent egy tiszt, aki elkergette az embereket a hordó mellől s gyanakodva távcsövezni kezdte a vidéket.

Sokáig figyelte a csőszkunyhót s végül arra felé mutogatva valamit mondott egy szakállas altisztnek. Az altiszt szalutált s pillanat múlva már hatalmas szál orosz indult nagy óvakodva a csőszkunyhó felé.

Az ötlet visszafelé sült el; az oroszok őrt állítottak a gyanus kunyhó mellé.

Szilasy százszor is elátkozta magát ostoba könnyelműségéért, egyelőre azonban nem tehetett semmit.

A nap áthaladt a delelőn s a iront mindenütt elcsendesedett, csak messze baloldalon szaporázott valahol egy-két géppuska.

Délután hat óra felé felváltották a kunyhóhoz állított orosz őrt; Szilasy megkönnyebbülve állapította meg, hogy a váltás négyóránként történik.

Esti tíz óráig pedig úgy is le kell zajlania mindennek.

Várt még egy órát; akkor óvatosan lerakta minden szerelvényét, csupán a rohamkést tartotta magánál.

Óvatosan felintett az egyik fa tetejére küldött figyelő őrnek s hasoncsúszva, megindult a csőszkunyhó felé.

A bokrok védelemében sikerült egész közel férköznie; az orosz a kunyhó előtt ült, fegyverét, sapkáját maga mellé rakta és messzenéző, bamba szemekkel valami meliabúis orosz dalt dudorászott.

A századosnak hirtelen ifjúkori indián olvasmányai jutottak eszébe; felmarkolt egy mérék nedves földet, golyóvá gyúrta s az orosz feje fölött magas ívben áthajította.

A sárgombóc halk zörejjel esett le és megmozgatta a szemközi bokrok fonnyadt leveleit.

Az orosz felugrott s fegyverét felkapva a zaj irányába fordult.

A következő pillanatban Szilasy már a nyakán volt s rohamkését markolatig az orosz torkába döfte.

A katona halk, artikulátlan hangon felhördült s dereka megcsuklott. A százados elrántotta kését s újabb, még erősebb szúrással a szívét döfte keresztül.

Undok mészáros munka volt, de meg kellett tenni.

Ha már itt volt, elhatározta, hogy itt is marad a közelben; az árnyékos bozót kitűnő rejtekhelynek kínálkozott.

Lassan leszállt az alkonyat, lila árnyékok kúsztak elő a bokrok aljából.

Félnyolc felé a százados halk neszt hallott az elhagyott tanya irányából.

Óvatosan kikémlelt. Egy magyar baka közeledett, ügyesen bujkálva, a kunyhó felé. Sem fegyver, sem felszerelés nem volt nála.

Vagy sebesült, vagy szökevény; de akár ez, akár amaz, mindenhogyan elronthat mindent, ha az oroszok észreveszik.

A katona odaért a kunyhóhoz és megpillantotta a halott oroszt. Szilasy szíve a torká-

ban dobogott; még képes zajt csapni az ostoba fajankó.

A katona azonban közömbösen átlépett a holttesten s most egész alakjával a leselkedő százados felé fordult. Szilasy csaknem felugrott meglepetésében; az ölestermetű bakának szénfekete haja volt s a homloka is símán ragyogott az izzadságtól; egyébként azonban a titokzatos S. 7, Szergej Ivanovics Ivanoff arcvonásait hordta.

Semmi kétség: ez a magyarruhás alak az igazi Szergej Ivanovics Ivanoff, aki elváltoztatott külsővel járta a magyar frontrészt és valamiképpen megtudta, hogy ebben az időpontban ki halad át az útvonalon.

A százados fogai összecsikordultak s keze görcsösen szorította a rohamkést. Megfeszített izmokkal várta az alkalmas pillanatot, hogy az oroszok rettegett rémjére vesse magát.

A figyelő orosz azonban egy pillanatra sem fordult oldalt; az egyre sötétedő alkonyatban mereven figyelte az útszéli bokrokat s egyszer csak váratlanul beugrott a kunyhóba.

Csend lett; a két leskelődő visszafojtott lélekzettel, hangtalanul várt. Szilasy leshelyéről nem láthatta a bokrokat s már éppen elhátározta, hogy a lehetetlent is megkísérelve, előre kúszik, amikor a túlsó oldalon zörrent a bokor s alig két méternyire a századostól — megjelent Strubel Kitty.

De milyen állapotban. Pizskos, galiciai parasztgunyába öltözve, izzadt arccal s arcán a halálos idegfeszültség izgalmával tekintett előbb a kunyhó, azután az 512-ös magaslat felé.

Mozdulatából következtetve, egy pillanatig sem akart pihenni; kémelve kereste az utat, amelyen feltűnés nélkül tovább lopózhat a magaslat mögött sejtett magyar állások felé.

Hirtelen azonban megreccsent a kunyhó; a hatalmas orosz, mint az elhajított dárda, előrelendült és súlyos öklében kés pengéje villant.

Kitty dermedten meredt a jelenségre s a támadás lélekzetnyi szünetében messzehangzón buggyant ki ajkán az iszonyat sikoltása:

— Ivanoff! . . .

De akkor már előrelendült Szilvász is és vérbenforgó szemekkel ugrott az oroszoknak.

Ivanoff megcsuklott a váratlan támadás lendületétől; ösztönös mozdulattal azonban elkerülte a halálos szúrást s a két férfi a következő pillanatban halálos küzdelemben hempergett a kunyhó előtt a porban.

A sikoltás zajára megelevenedett az orosz táboriörs, lövések dördültek és szaladó emberek árnyékai tüntek fel a szürkületben.

Szilász Gábornak végre sikerült elkapnia az orosz nyakát s másik karjában magasra lendült a rohamkés. Nyilaló fájdalmat érzett a vállában, Kitty újabb rémült sikoltását hal-

lotta, de már lecsapott a kés és Szergej Ivanovics Ivanoff rugdalózva kinyújtózkodott a keze alatt.

— Meneküljön! — lihegte a százados a bénultan álló színésznő felé és tántorogva megpróbált felállni.

Kitty azonban nem mozdult. Csendes, szinte halálos nyugalommal mondta:

— Nem megyek, itt maradok maga mellett. Nekem már minden mindegy.

Valóban, úgy látszott, hogy mindennek vége.

A széles mezőn rohanó árnyak sora tűnt elébük; a táboriörs közeledő gyalogsága.

Szilasy tétova mozdulatot tett, hogy felriassza érthetetlenül hallgató embereit; hang helyett azonban vér buggyant a száján és megtántorodott.

Kitty, a hős és megbocsátó Kitty, melléje ugrott és leültette.

Ugyanekkor a csalitos felől felharsant Géza zászlós öblös hangja:

— Most hurrá . . . ne sajnáld a teremtésit! ! . . .

És a száz ember helyett üvöltő kis magyar csapat hatalmas hajrával nekirontott a közeledő rajvonálnak.

Géza és a többi drága bajtárs, nem aprózta el a dolgot, megjátszotta az egyetlen lehetséges esélyt, a lehetetlent.

És megnyerte a játszmát; az orosz legénység hatalmas erőt sejtve a roham mögött, rendetlen futással menekült.

A csőszkunyhó előtt gubbasztó pár felé sötét alak rohant. Géza, aki meghozta a legnagyobb baráti áldozatot s még a roham folytatásáról is lemondott.

— Gyorsan gyerekek, menekülni...

— Nem lehet... — sírta Kitty most már az örök nő asszonyi hangján. — Megsebesült... elvérzik...

— Ördögöt vérzik... jöjjön kisasszony...

Géza gyors lendülettel a vállára dobta az eszméletlen századost és Kittyt nyersen előrelődítva nekirohant a sötétségnek.

A roham zaja lassan elült a táboriörs szétugrasztott sátraí környékén...

BEFEJEZÉS.

Ősz volt.

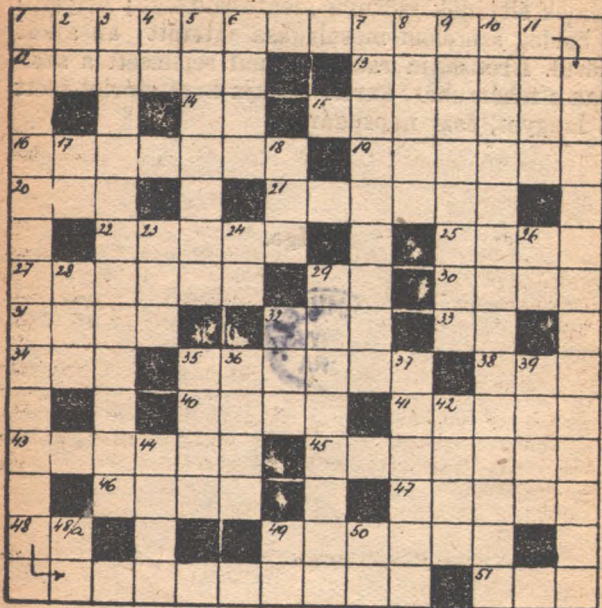
A munkácsi hadikórház kertjében csendesen peregtek az öreg tölgyfák pirosra csípett levelei. Szilasy százados ott sétált a zizegő avar között s a zsebkönyvében piros ceruzával jegyezte meg június 17-ét, azt a napot, amikor a máramaros—roznovi szárnyvonalon először találkozott Kitty Strubellel és a titokzatos S 7: Szergej Ivanovics Ivanoff nevével.

Azután eltette a naptárt és mosolyogva el-
nézett az út felé, amelyen frissen és fiatalon
Kitty Scrubel közeledett. Kitty arcáról eltűnt a
kémek életének szörnyű ideg feszültsége; helyette
a boldog szerelem mosolygása játszott az ajkai
körül. Bronzhaja rakoncátlanul repdesett a szél-
ban s feherruhás, karcsú alakja köré glóriát szőtt
a langyos, őszi napsugár...

Vége.

3. sz. keresztrejtvény.

Jutalmak:

I. 1 drb. férfi karóra.

II—III. 1—1 üveg finom kölnivíz.

IV—XV. 1—1 doboz francia púder.

Vízszintes sorok: 1. Közmondás. 12. Értesítés — népies nyelven. 13. Idegen nyelvről áttűtet. 14. Betű fon. 15. Francia rang. 16. Ételkülönlegesség. 19. Spilen betűi keverve. 20. Vízínövény. 21. Kurina betűi keverve. 22. Tervez, megalkot. 25. Az angol király megszólítása. 27. Hányaveti. 29. Rang. 30. Vissza: ilyen medve is van. 31. Ismert kabarékómikus vezetőneve. 32. Régi. 33. Kéz mássalhangzói. 34. Vissza: én, latinul. 35. Kenyérhulladék. 38. Kopasz. 40. Vissza: a lélek lakóhelye. 41. Vissza: madárfogó eszköz. 43. Kertész teszi a virággal. 45. Sziget az aldunán. 46. Női név becézve. 47. Tizenkét darab. 48. Betű, fon. 49. Ami a pokolból való. 51. Vissza: állatkert, idegen nyelven.

Függőleges sorok: 1. Közmondás. 2. Mutatószó. 3. Az árucserét bonyolítja le. 4. A csontokat köti össze. 5. Bűnéért a bűnös. 6. Keresztülég. 7. Az ügyvéd. 8. Férfiharisnya. 9. A tropikus földrészek. 10. Ügykezelés, idegen kifejezéssel. 11. Két személyes névmás. 17. Vissza: kertész teszi. 18. Lea betűi keverve. 23. R. G. O. 26. Görög betű. 28. Agy betűi keverve. 29. Több asztal. 32. Skandináv pénzegység. 35. Közben é-vel hossz-mérték. 36. Oszkár becézve. 37. L-el lezár. 39. Csarnok. 42. Tanul, okosodik. 44. Bolygó, amelyen állítólag laknak. 48/a. Tizenkét hónap. 49. Például, rövid. 50. Kő, népiesen.

Megfejtésül beküldendő: vízszintes 1, 16, 35, függőleges 1, 5 és 29.

A megfejtések beküldésének határideje mindig a regény megjelenésétől számított két hét; a nyertesek neveit augusztus 15-én megjelenő 7. számunkban közöljük.

A rejtvényeket a kiadóhivatalba (József-körút 5. IV. emelet) kell beküldeni.

A Tarka Regénytár

**jövő héten megjelenő kötetének
címe:**

Az álarcos lovas

Írta: L. Condor

Vadnyugat színes, romantikus élete elevenedik meg L. Condor írásában; az apagyilkossággal és rablással vádolt Szárnyas Harry hosszú bolyongás után hazatér s az erdőben találkozik öreg barátjával, Parittyás Jack-el. Beszélgetésük azonban nem zavartalan.

„... hirtelen három lövés hangzott a völgyben, egyidejűleg kétségbeesett segélykiáltás hangzott fel a mélységből. Semmi kétség, valakit megtámadtak a völgyben. Rablótámadás, talán gyilkosság készül. Tisztán kivehető volt a kiáltás, nem is egy ember, hanem több nő és férfi összevegyült hangja:

— Segítség! ....

Szárnyas Harry és Parittyás Jack egymásra nézett. Egy szót sem szóltak; néma megegyezéssel sarkantyúba kapták lovaikat és nyargaltak viharsebessen le a völgybe, a veszélyben levő emberek segítségére.

Szárnyas Harry, akit üldözött a törvény és Parittyás Jack, aki pörbe mert szállni ezzel a törvénnyel ...

Izgalmas, lebilincselő olvasmány lesz a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.

A Függetlenség Hódító Útja 2 ÉV ALATT

1933. április

1934. január

1935. január

1936. január

1933. I. 16

55.000

100.000

130.000

165.000

A Függetlenség a legelterjedtebb napilap

Fizessen Ön is elő!

Férfi

sportöltöny,

gyapjú szövetből,
a legújabb divat-
szabásban és színek-
ben --- P

48.—

HUNGAR
DIVATCSARNOK
RÁKÓCZI-ÚT 72-74. SZ.

